Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 10 (94) Toukokuu 1932

SISÄLTÖ

1932
Valtion kustannusliike KIRJA
LENINGRADIN OSASTO

KOMMUNISTI

№10—(94) v. 1932. Toukokuu

NKP(b):n LENINGR. ja KARJALAN ALUEKOMIT. POLIITTISTALOUDELLINEN KUUKAUSIJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE: LENINGRAD, Harkovskaja 7. V/K KIRJA, puh. 173-11.

Uudesta maatalousverosta, viljanhankinnasta ja kollektiivitalouksien kaupasta

NEUVOSTOLIITON TPK ja kansankomissaarien neuvosto ovat äsken antaneet asetuksen vuoden 1932 maatalousverosta. Tämä laaja ja poliittiselta merkitykseltään erittäin tärkeä asetus on julkaistu kokonaisuudessaan suomenkielisissäkin päivälehdissämme ja voivat lukijamme siis seikkaperäisesti tutustua siihen niiden välityksellä. Seuraavassa koskettelemme puolueemme päälehden mukaan eräitä tämän asetuksen, sen merkityksen ja sen asettamien tehtävien tärkeimpiä kohtia.

Kuluvana vuonna, jolloin maamme päättää ensimäisen viisivuotissuunnitelman neljässä vuodessa, kollektiivi- ja neuvostotaloutemme saavat traktoreita yli miljoonan hevosvoimaa ja maatalouskoneita viljakasvien, puuvillan, juurikasvien ja pellavan korjuuta varten 900 milj. ruplan arvosta. Pääomien sijoitus maatalouteen tulee tänä vuonna kohoamaan 4,360 milj. ruplaan, kun se viime vuonna oli 3,600 milj. ruplaa.

Varsin suurta huomiota tullaan tänä vuonna kiinnittämään kollektivisoituvan maaseudun sosialistisen uudestikasvattamisen välttämättömään ehtoon — maaseudun työtätekevän väestön kulttuuri- ja elämäntarpeiden tyydyttämiseen. Rakennetaan kouluja, sairaaloita, klubeja.

Kaikkien näiden tehtävien toteuttaminen vaatii suunnattomia varoja, se vaatii kaikkien kasaantumisen lähteiden käyttämistä maassamme. Varojen mobilisoiminen sosialistisen rakennustyön oloissa on eräs tärkeimpiä kaupunkien ja maaseudun työtätekevän väestön aseman parantamisen aseita, se on tuotantovoimien säännöllisen ja vakavan kasvun väline ja tavaravaihdon nopeuttamisen keino.

Tässä valossa hallituksen vahvistamalla uudella lailla maatalousverosta on tavattoman suuri poliittinen merkitys. Se on eräs kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisen lujittamisen tärkeimpiä vipuja ja tehokas väline maatalouden sosialistisen rekonstruoinnin tempojen jouduttamiseksi. On näet otettava huomioon, että proletaarisen valtion finanssipolitiikka luonteeltaan kokonaan ja perusteellisesti eroaa kapitalististen valtioiden finanssipolitiikasta, sillä meillä on kysymys ennenkaikkea väestön varojen keräämisestä itse työtätekevän väestön tarpeita varten.

Maatalousverollamme ei ole mitään yhteistä tsaari-Venäjän eikä kapitalististen maiden verojen kanssa. Murskattuaan perustuksiaan myöten tsaari-Venäjän valtiokoneiston voittanut proletariaatti löi sirpaleiksi myös sen veropolitiikan, sillä se oli miljoonien työtätekevien säälimättömän riistännän politiikkaa, kapitalistien ja suurtilallisten vallan lujittamisen väline.

Nykyisin kapitalistisissa maissa voimistuu kommunististen puolueiden johdolla laaja agraariliike, joka suuntautuu erikoisesti yhä voimistuvaa veropuristusta vastaan porvariston taholta. Yrittäessään päästä ulos krii-

sistä porvaristo tukehduttaa työtätekevät joukot veroilla. Talonpoikaiston kerjäläistyminen kasvaa. Suurtilallisia ja kapitalisteja ja heidän valtiovaltaansa vastaan suuntautuvien talonpoikaisliikehtimisten liekit räikeästi valaisevat kapitalististen valtioiden verotuspolitiikan todellista olemusta.

Heillä, kapitalisteilla, verojärjestelmä on eräs laajojen työtätekevien joukkojen sorron ja riiston tehokkaimpia välineitä.

Meillä, Neuvostomaassa, veropolitiikka on vipusin, joka edistää puolueen ja neuvostovallan päiväntehtävien ratkaisemista teollistuttamisen ja maatalouden sosialistisen rekonstruoinnin alalla. Meillä veropolitiikka perustuu väestön rahatulojen tavattoman suurelle kasvulle. Riittää vain maininta, että v. 1930 maalaisväestön rahatulojen määrä oli 13,2 miljaardia ruplaa, v. 1931 19,1 miljaard. ja v. 1932 se kohoaa 22,4 miljaardiin ruplaan. Tästä tulojen suuresta kasvusta huolimatta maatalousverojen määrä v. 1932 vuoteen 1931 verrattuna ei tule lisääntymään.

Kaksi maailmaa, kaksi suorasti vastakohtaista järjestelmää!

Vuoden 1932 maatalousvero tulee kaikin tavoin edistämään kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellista lujittamista, joka on maatalouden sosialistisen rekonstruoinnin perustehtävä. Se tulee edistämään tuotanto- ja hankintasuunnitelmien aikanaan täyttämistä ja karjanhoidon vastaista nousua sekä vaikuttamaan kehittävästi teknillisten kasvien viljelykseen, joka muodostaa raaka-aineperustan kevyelle teollisuudellemme. Myöskin se tulee edistämään kollektiivitalouksien kaupan laajaa kehittymistä.

Itse verotusjärjestelmän rakenne alleviivaa kollektiivitalouksien lujittamisen tehtävän niiden nykyisessä artteliasteessa. Määritellessään veron määrän kollektiivitalouksien kokonaistulojen jokaiselta ruplalta asettaa laki arttelit etutilalle maanmuokkausosuuskuntiin verrattuna.

Viljatalouden lujittamista ja vastaista kehittämistä joudutetaan vapauttamalla maatalousverotuksesta uudismaan raivauksen kautta saatu kylvöalan lisäys. Tämä tulee edistämään uusien suurien maa-alojen viljelykselle valtaamista ja hyväksikäyttöä.

Uudessa asetuksessa on annettu erikoinen tila karjanhoidon kehittämisen kysymyksille. Tämän asetuksen mukaan minkäänlaista kollektiivitalouksien karjaa ei veroteta. Maatalousveron perimiseltä vapautetaan kollektiivitalous-tavaratilojen kokonaistulot, ja karja, joka on kollektiivitalouksien jäsenten yksityisessä käytössä. Useita helpoituksia tehdään heinän ja rehujuurikkaiden kylvöalan laajentamiseksi. Kaikki tämä puhuu siitä, että puolue luo uudet, erittäin kiitolliset ehdot karjanhoitoprobleemin menestyksellistä ratkaisua varten. Horjumattomasti sovelluttaessaan käytäntöön puolueen keskuskomitean päätöstä maalisk. 26 p:ltä täytyy puoluejärjestöjen paikkakunnilla kiinnittää erikoinen huomio maatalousverolain tämän pykälän selvittämiseen.

Useat huomattavat helpotukset tulevat epäilemättä edistämään teknillisten kasvien viljelyksen kehitystä. Sokerijuurikkaan kylvöala ja hampun ja pellavan kylvöalan lisäys vapautetaan verosta ja muille teknillisten kasvien viljelyksen aloille myönnetään useita helpotuksia. Kaiken tämän täytyy lujittaa kevyen teollisuutemme raaka-aineperustaa.

Suuri merkitys on myöskin siipikarjan- ja mehiläishoidon täydellisellä vapauttamisella maatalousverosta.

Erittäin suurta osaa tulee uusi maatalousvero esittämään kollektiivitalouksien kaupan kehittämisessä. "Kollektiivitalouksien kaupan kehittämiseksi kollektiivitalouksien ne tulot, jotka ne saavat maataloustuotteiden myynnistä kollektiivi-

talouskauppojen ja -kauppahallien välityksellä, vapautetaan verotuksesta." Maatalousvero muodostaa kannustimen liikojen tuotteiden realisoimiseksi kollektiivitalouskauppahallien ja -kauppojen välityksellä. Myöskin se on kannustimena yksityistaloudelle: yksityistalouden täten saadut markkinatulot myöskin vapautetaan verotuksesta.

Puoluejärjestöjen tehtävänä tällä hetkellä on laajan käytännöllisen työn suorittaminen kollektiivitalouksien kaupan järjestämisen alalla, yksityisten talouksien järjestämisessä myymään tuotteensa kollektiivitalouskauppojen, -myymälöiden ja -kauppahallien välityksellä. Kollektiivitalouksien kaupan merkityksen aliarviointi tässä etapissa on opportunistisen sokeuden todisteena, osotuksena kyvyttömyydestä nähdä työläisten varustelun, tavaravaihdon nopeuttamisen ja kollektiivitalouksien tavaratuotannon kohottamisen tärkeimpiä tehtäviä.

Kaikki maatalousverosta kertyneet tulot käytetään paikallisiin tarkoituksiin kyläpiireittäin ja kaupunkineuvostottain, minkä ohessa puolet maatalousveron tulosta joutuu kyläneuvoston budjetin hyväksi. Tämä seikka merkitsee sitä, että kunnalliseen rakennustoimintaan, kansanvalistukseen, lääkärinhoitoon ja muihin maaseudun taloudellisen ja kulttuurisen rakentamisen tarpeisiin käytettävät varat huomattavasti kasvavat. Eiköhän tämäkin alleviivaa neuvostoveropolitiikan periaatteellista eroa kapitalistisista valtioista? Uudet koulut, sairaalat, lastenseimet, tiet, kaupunkien ja kylien kunnostaminen, kino, radio, kirjastot, teatterit — siinä ne kohteet, joihinka maatalousverosta saadut varat käytetään.

Niinkuin viime vuonnakin kollektiivitaloudet tullaan verottamaan kokonaisuutena, järjestettyinä suurtalouksina. Tämä periaate vaatii mahdollisimman tarkan luetteloinnin ja tilinpidon järjestämistä kollektiivitalouksissa. Mutta oikein asetetun tilinpidon järjestäminen kollektiivitalouksissa ei ole tärkeätä yksinomaan verotusintressien vuoksi. Sillä on hyvin suuri poliittinen merkitys kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisen lujittamisen näkökannalta. Tämän vuoksi asetus maatalousverosta myöntääkin erikoisalennuksen verosta 25 %:iin saakka niille kollektiivitalouksille, jotka aikanaan täyttävät hankintasuunnitelman ja järjestävät mallikelpoisen tilinpidon (tämä alennus täytyy kokonaisuudessaan käyttää kollektiivitalouden prikaatien ja yksityisten iskurien, jotka ovat taanneet tuotanto- ja hankintasuunnitelman täyttymisen, palkitsemiseen).

Paikallisille elimille annetaan tänä vuonna oikeus alentaa veromäärää heikoilta ja lujittumattomilta kollektiivitalouksilta. Sitäpaitsi säilytetään viimevuotinen erinäisten heikkojen kollektiivitalouksien täydellisen verostavapauttamisen periaate.

Yksityis-keskivarakkaiden verotuksen järjestelmä pysyy pääpiirteissään samanlaisena kuin viime vuonnakin.

Verotuskomiteoiden päätösten mukaan voidaan yksilötalouksien köyhälistöosa vapauttaa joko kokonaan tai osittain maatalousverosta. "Erikoinen huomio on kiinnitettävä entisten punakaartilaisten ja punaisten partisaanien vähävaraisten talouksien vapauttamiseen."

Kulakkitalouksilta kannetaan tänä vuonna, kuten viime vuonnakin, maatalousvero niiden todellisten tulojen mukaan yksilöllisessä järjestyksessä. Viime vuoden maatalousverokamppailun kokemus osoittaa, että useilla paikkakunnilla kulakisto onnistui välttymään yksilölliseltä verotukselta. Kulakkitaloudet monilla paikkakunnilla jäivät aliverotetuiksi yksinomaan paikallisten finanssielinten syystä, jotka olivat joutuneet opportunististen mielialojen vangeiksi ja salasivat verotuskohteita, joiden olisi pitänyt kuulua yksilöllisesti verotettaviksi.

Maaseudun puoluejärjestöjen täytyy kaikella päättävyydellä taistella kaikkia horjumisia vastaan kulakkitalouksien verotuksessa ja kaikkia yrityksiä vastaan keinolla tai toisella pienentää niiden veromäärää. Näihin ilmiöihin on suhtauduttava kuten käytännössä esiintyviin selvästi opportunistisiin ja antiproletaarisiin ilmiöihin yleensä. Samaan aikaan paikallisten puolue- ja neuvostojärjestöjen on tiukasti taisteltava "vasemmistolaisia" vääristelyjä vastaan. On ehkäistävä toistumasta viime vuonna esiintyneet yritykset verottaa keskivarakkaita yksilöllisessä järjestyksessä. Sellaisilla vääristelyillä ei ole mitään yhteistä puolueen ja neuvostohallituksen määräysten kanssa ja ne merkitsevät maatalousveroasetuksen karkeata rikkomista.

Maatalousveron oikealla tavalla määrääminen ja kantaminen on suuri taloudellis-poliittinen kamppailu maaseudulla. Sen suorittamista ei saa jättää yksistään finanssityöntekijäin harteille, vaan on siihen osallistuttava kaikkien puolue-, neuvosto- ja yhteiskunnallisten järjestöjen. Tämä työ täytyy taitavasti yhdistää kaikkiin maaseudulla kulloinkin esillä oleviin taloudellis-poliittisiin kamppailuihin: kylvöön, sadonkorjuuseen, viljanhankintaan jne.

Ne perusmomentit, joihin olemme edellä pysähtyneet, alleviivaavat uuden maatalousveroasetuksen suuren poliittisen merkityksen. On välttämätöntä heti kehittää mitä laajin joukkotyö uuden asetuksen selvittämiseksi. Tämän asetuksen sisältö ja merkitys on selvitettävä jokaiselle kollektivistille, jokaiselle köyhälle ja keskivarakkaalle yksilötalonpojalle. Erikoisen välttämätöntä on kiinnittää tähän huomiota nyt päättymässä olevien kylvötöiden yhteydessä. Uuden asetuksen käsittely välittömästi kollektiivitalouksien prikaateissa ja myöskin yksityistalonpoikien keskuudessa muodostuu vaikuttavaksi kannustimeksi kylvötöiden jouduttamiseen nähden ja voimistaa taistelua laadun, korkean sadon ja maatalouden tavaratuotannon puolesta.

Selvittäessämme uuden lain luokkaolemusta, horjumattomasti noudattaessamme kulakiston verotuspolitiikkaa ja tehdessämme selvää uuden maatalousveron suuresta merkityksestä eräänä puolueen politiikan tärkeimpänä aseena maaseudulla, meidän on välttämättä taisteltava kaikkia oikeisto-opportunistisia yrityksiä vastaan hämätä ja tehdä tehottomaksi tämän uuden asetuksen poliittinen sisältö ja perusajatus, ja kaikkia yrityksiä vastaan selittää se tavalliseksi finanssitoimenpiteeksi. Uusi asetus maatalousverosta on tärkein rengas maatalouden sosialistisessa rekonstruoinnissa.

* * *

Puolueemme keskuskomitean ja kansankomissaarien neuvoston päätöksellä viljanhankinnasta, jonka päätöksen julkaisemme kokonaisuudessaan lehtemme tässä numerossa, on niinikään suuri poliittinen merkitys. Se tulee esittämään suurta osaa tavaravaihdon vastaisessa kehityksessä maassamme.

Paikallisten puoluejärjestöjen suoritettavaksi asettuu edessä olevan viljanhankinnan yhteydessä kaksi perustehtävää.

E n s i m ä i n e n. On oikein ja täydellisesti omaksuttava viime vuoden opetukset. On ryhdyttävä kaikkiin toimenpiteisiin, jotta viljanhankintakoneiston välttämätön uudistus tulisi taatuksi. On totta, että viime viljanhankintakamppailussa annettiin voimakas isku pikkuomistaja- ja kulakkijätteille useissa kollektiivitalouksissa. Laajan joukkotyön avulla puolue paljasti kulakkien yritykset asettaa kollektivistien vähemmän tietoinen osa valtiota vastaan, hajoittaa kollektiivitaloudet. Olisi kuitenkin kevytmielistä ajatella, että tämän vuoksi asiat vastaisuudessakin kulkisivat omalla painollaan, että

tänä vuonna viljanhankinta ei tulisi kohtaamaan vastustusta kulakiston tuhoutuvien jäännösten taholta ja että se ei enää yrittäisi johtaa mukanaan kollektivistien takapajuisia aineksia.

Tehtävä on siinä, että monin kerroin voimistettaisiin laajojen kollektivistijoukkojen poliittista tiivistymistä puolueen ympärille. Tehtävä on siinä, että jokaisessa prikaatissa muodostettaisiin vankka kollektiivitalousaktiivin ydin ja turvattaisiin järjestelmällinen puoluevaikutus siihen. Tehtävä on siinä, että, nojautuen tähän kollektiivitalousaktiiviin, kehitettäisiin laaja joukkotyö, jonka avulla niiden velvollisuuksien täyttäminen, joita kollektiivitalouksilla on proletaariseen valtioon nähden, muutettaisiin kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisen lujittamisen eroittamattomaksi osaksi. Tämä on viljanhankintasuunnitelman menestyksellisen toteuttamisen ja kollektivistien sosialistiseen uudestikasvattamiseen yhdistyvän kollektiivitalouksien vastaisen järjestöllis-taloudellisen lujittamisen tärkein väline. Tehtävä on vihdoin siinä, että käydään heikentemätöntä taistelua oikeisto-opportunisteja vastaan, jotka esiintyvät kulakkimielialojen äänitorvina eräissä puoluerenkaissa, ja toisaalta "vasemmisto"-väāristelijöitä vastaan, jotka pelaavat kulakin hyväksi.

T o i s e k s i. On viipymättä ja päättävästi likvidoitava se vitkallisuus, millä kollektiivitalousjärjestelmän useissa renkaissa suhtaudutaan kollektiivitalouksien kauppaan. On tehtävä loppu tämän kysymyksen aliarvioinnista, jota nykyisin esiintyy useissa alimmissa puoluejärjestöissä. Viljanhankinta ja kollektiivitalouksien kauppa yhdistyvät erottamattomasti toisiinsa. Elleivät kollektiivitaloudet oikein ja aikanaan täytä viljanluovutussuunnitelmaa, eivät ne voi kehittää viljakauppaansa. Ilman kollektiivitalouksien viljakauppaa ei voida taata kaupunkien varustelun paranemista. Viljanhankintasuunnitelman alentamisen ohella tämä tehtävä voi tulla täytetyksi vain kollektiivitalouksien kaupan laajan kehittämisen perusteella.

Kollektiivitalouksien kauppaa järjestettäessä on välttämätöntä ottaa lähtökohdaksi seuraava keskuskomitean ja kansankomissaarien neuvoston päätöksen kohta:

"Tunnustetaan tarkoituksenmukaiseksi tämän esitetyn viljanhankintasuunnitelman täyttämisen ja siemenvarastojen muodostamisen päättymisen jälkeen, ts tammik. 15 p:n 1933 jälkeen antaa kollektiivitalouksille ja kollektivisteille mahdollisuus oman viljan harkintansa mukaan tapahtuvaan estettömään myymiseen niin toreilla kuin myös kollektiivitalouksien kaupoissa, ja velvoitetaan paikalliset hallituselimet antamaan kollektiivitalouksille ja kollektivisteille tähän nähden täydellistä apua sekä ryhtymään toimenpiteisiin yksityisten kauppiaiden sekä kollektiivitalouksien kaupalla keinotella aikovien välittäjä-keinottelijain poistamiseksi".

Vihamieliset ainekset yrittävät käyttää tätä päätöstä hyväkseen omiin tarkoituksiinsa, uusilla keinoilla saattaakseen vaaranalaiseksi viljanhankintasuunnitelman toteuttamisen. Yritetään muuttaa kollektiivitalouksien kauppa keinotteluksi. Paikallisten puoluejärjestöjen on ehdottomasti muistettava, että kollektiivitalouksien ja kollektivistien viljakauppaa voidaan ryhtyä kehittämään vasta sen jälkeen, kun viljanhankintasuunnitelma on täytetty ja siemenvarasto muodostettu. Samoin on ehdottomasti muistettava, että tätä kauppaa on kehitettävä n e u v o s t o k a u p p a n a, että on ryhdyttävä päättäviin toimenpiteisiin keinottelijoita ja jälleenmyyjiä vastaan, jotka yrittävät hyötyä kollektiivitalouksien kaupan avulla.

Aika ja ehdot kollektiivitalouksien viljakaupalle on määritelty. Nyt on

tehtävänä luoda takeet sille, että niitä käytännössä noudatettaisiin.

Kollektiivitalouksien kauppa tulee olemaan kollektiivitalouksien ja kollektivistien hyvinvoinnin kohoamisen voimakkaana vipusimena. Tämä on käynyt selväksi jo niistä ensimäisistä, tosin kyllä vähälukuisista kokemuksista, mitä kollektiivitalouksien kaupan järjestämisestä on saavutettu Pohjois-Kaukaasiassa ja eräillä muilla maamme alueilla.

Keskuskomitean ja kansankomissaarien neuvoston edelläkosketeltu päätös täytyy saada selväksi jokaiselle kollektiivitalouksien prikaatille ja jokaiselle kollektivistille. Sen täytyy luoda takeet päättymässä olevien kylvötöiden ja sen jälkeen sadonkorjuun menestykselliselle suorittamiselle niin yhteiskunnallisessa kuin yksityisessäkin sektorissa. On lujitettava menestykset, jotka puolue on saavuttanut viljaprobleemin ja kevyen ja ravintoaineteollisuuden useiden alojen raaka-aineprobleemin ratkaisussa.

Keskuskomitean ja kansankomissaarien neuvoston päätös on tehtävä sosialistisen rakennustyön bolshevististen tempojen, ensimmäisen viisivuotissuunnitelman neljässä vuodessa täyttämisen, toisen viisivuotissuunnitelman toteuttamiseen valmistautumisen ja luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen tehoisaksi välineeksi. (Jatk. siv. 503.)

Vuoden 1932 viljanhankintasuunnitelmasta ja kollektiivitalouksien viljakaupan laajentamisesta

Neuvostoliiton kansankomissaarien neuvoston ja NKP(b):n KK:n päätös.

1. Neuvostotilojen ja kollektiivitalouksien talousjärjestelmän yksityistaloudesta saavuttaman voiton ja kulakkimaisten aineksien tuhoamisen pohjalla maaseudulla on Neuvostoliitto 2 vuoden aikana saavuttanut viljatalouden alalla sellaisen laajentumisen kylvöalan lisääntymisen ja viljan kokonaistuotannon kohoamisen, että v. 1928 sadosta yksityistalouden pohjalla hankitun 660 milj. viljapuudan asemesta (jauhattamisvero mukaanluettuna) v. 1930 valtion viljanhankinnat käsittivät 1.350 milj. puutaa viljaa (jauhatusvero mukaanluettuna), mutta v. 1931 kuivuudesta huolimatta ne käsittivät jo 1.400 milj. puutaa (jauhattamisvero mukaanluettuna).

Nämä saavutukset johtuvat ennenkaikkea siitä, että kollektiivitalouksilla suurina yhteistalouksina on ollut mahdollisuus konetraktoriasemien avulla ottaa käytäntöön ja parhaiten hyväksikäyttää traktoreita ja maatalouskoneita, laajentaa kylvöala ja parantaa tuotantoa agroteknillisesti ja että neuvostotilat ovat muuttuneet suuriksi viljatehtaiksi, jotka takaavat valtiolle vuosi vuodelta kasvavan viljavaraston.

Leniniläisen puolueen politiikan toteuttamisen ansiosta maamme on selviytynyt viljatalouden kriisistä ja suoriutuu Neuvostoliiton itäisissä piireissä viime vuonna vallinneesta kuivuudesta johtuvista vaikeuksista paljoa tuloksellisemmin kuin edellisten kuivuusvuosien aikana, jolloin maassamme oli vallitsevana pientalonpoikaistalous.

2. Tämän ohella teollisuuden alalla viisivuotissuunnitelman toteuttamisessa saavutettujen menes-

tysten tuloksena yhä enemmän kasvavat Neuvostoliiton mahdollisuudet teollisuustavaroiden tuotannon alalla tyydyttää niin kollektiivitalouksien tuotannolliset tarpeet kuin maatalouden työtätekevien henkilökohtaisen kulutuksenkin tarpeet.

Tämän teollisuustavaroiden määrän jatkuvan kasvun ja maatalouden viljatuotannon kasvun yhteydessä lisääntyvät kollektiivitalouksien kaupan laajentamisen mahdollisuudet. Kollektiivitalouksien kauppa muodostuu yhä tärkeämmäksi lisälähteeksi kaupunkien varustamisessa maataloustuotannon tuotteilla.

Tällaisen asiaintilan vallitessa neuvostohallitus on saanut mahdollisuuden ottaa käytäntöön valtion viljanhankintametodin ohella toisen metodin kaupunkiväestön varustelun välineenä, viljan myymisen itse kollektiivitalouksien ja kollektivistien taholta. Tehtävänä on, kaupungin ja maaseudun välillä tapahtuvan tavaravaihdon edelleen laajentamisen ja kaupunkiväestön varustamisen vielä voimaperäisemmän parantamisen etuja silmälläpitäen, yhdistää nämä kaksi metodia ja laajentaa kollektiivitalouksien viljakauppaa talonpoikaissektorissa suoritettavan valtion viljanhankinnan osittaisen supistamisen kustannuksella, suurentaen samanaikaisesti hankintoja neuvostotiloilta.

Tämän kaiken nojalla Neuvostoliiton kansankomissaarien neuvosto ja NKP(b):n keskuskomitea päättävät:

a) *Vähentää* v. 1932 sadon valtion viljanhankintasuunnitelmaa Neuvostoliiton mittakaavassa *kollektiivitalouksiin ja yksityistalonpoikaistalouksiin nähden* 246 miljoonalla puudalla verrattuna v. 1931, määritellen v. 1932 hankintasuunnitelman keskinkertaisesta sadosta 1.103 milj. puudaksi (ilman jauhattamisveroa) viime vuonna olleen 1.367 milj. puudan suunnitelman asemasta.

Vastaavasti tämän kanssa määritellä piireittäin seuraava viljan hankintasuunnitelma (ilman jauhattamisveroa):

	V. 1932 milj. puutaa	V. 1931 olleen milj. puudan asemes:a
Ukraina	356	434
Pohjois-Kaukaasia	136	154
Krimi	10,0	11
Mustanmullan alue	116	128
Tatarien tasavalta	24	31
Kasakstan	38	57
Itä-Siperia	29	32
Keski-Aasia	22	25
Moskovan alue	27	31
Nishnij-Novgorodin alue	29	32
Läntinen alue	6	9
Leningradin alue	4	5
Ivanovo-Vosnesenskin alue	4	5
Pohjoinen alue	2	3
Taka-Kaukaasia	4	5
Valko-Venäjä	4	6
Kaukaisen Idän alue	7	8
Keskinen Volga	72	106
Ala-Volga	77	100
Bashkiirien tasavalta	26	39
Urali	38	71
Länsi-Siperia	52	74

b) Neuvostotilojen yleistä kasvua vastaavasti *kohottaa* v. 1932 viljan hankintasuunnitelma kaikkien systeemien neuvostotiloihin nähden 151 miljoonaan puutaan viime vuonna luovutetun 108 milj. puudan asemesta, jakamalla samalla se seuraavasti systeemeittäin: Viljatrustille 110 milj. puutaa, Sokeriliitolle 20 milj. puutaa, siemenviljelystrustille 10 milj. puutaa, Tuotantoneuvostotilatrustille 5 milj. puutaa, liitto ja tasavaltoja käsittäville karjanhoito-neuvostotiloille 3 milj. puutaa ja muille tasavaltoja käsittäville neuvostotiloille 3 milj. puutaa.

Jakaa neuvostotilojen viljanhankintasuunnitelman piireittäin seuraavasti miljoonissa puudissa:

Ukraina	29,0
Pohjois-Kaukaasia	37,0
Krimi	4,0
Taka-Kaukaasia	0,4
Keski-Aasia	2,3
Ala-Volga	12,0
Mustanmullanalue	10,0
Keskinen Volga	16,0
Tatarien tasavalta	0,3
Kasakstan	4,0
Urali	8,5
Bashkiirien tasavalta	5,0
Länsi-Siperia	13,5
Itä-Siperia	3,5
Leningradin alue	0,05
Läntinen alue	0,35
Moskovan alue	0,8
Ivanoyo-Vosnesenskin alue	0,2
Nishnij-Novgorodin alue	0,1
Kaukaisen Idän alue	4,0

c) Päättää v. 1932 sadon viljanhankintasuunnitelman toteuttaminen viimeistään tammikuun 1 pnä v. 1933.

d) Päättää siemenvarastojen muodostaminen kollektiivitalouksissa viimeistään tammikuun 15 pnä v. 1933.

e) Tunnustaa tarkoituksenmukaiseksi tämän esitetyn viljanhankintasuunnitelman toteuttamisen ja siemenvarastojen muodostamisen päättymisen, ts tammikuun 15 p:n v. 1933 jälkeen antaa kollektiivitalouksille ja kollektivisteille mahdollisuus oman viljan harkintansa mukaan tapahtuvan esteettömään myymiseen niin toreilla ja kauppahalleissa kuin myös kollektiivitalouksien kaupoissa, velvoittaen paikalliset hallituselimet antamaan kollektiivitalouksille ja kollektivisteille tässä suhteessa kaikkea apua ja ryhtymään toimenpiteisiin yksityisten kauppiaiden sekä kollektiivitalouksien kaupalla keinotella yrittävien välittäjä-keinottelijain perinpohjin hävittämiseksi.

Neuvostoliiton kansankomissaarien neuvoston puheenjohtaja MOLOTOV (Skrjabin).

NKP(b):n KK:n sihteeri J. STALIN.

Moskova, Kremli, toukokuun 6 p:nä v. 1932.

Karjanhankintasuunnitelmasta ja kollektiivitalouksien, kollektivistien ja työtätekevien yksityistalonpoikain lihakaupasta

Neuvostoliiton kansankomissaarien neuvoston ja NKP(b):n KK:n päätös.

Neuvostoliiton kansankomissaarien neuvosto ja NKP(b):n keskuskomitea päättävät:

1. *Vähentää puolella valtion karjanhankintasuunnitelmaa kollektiivitalouksiin, kollektivisteihin ja yksityistalouksiin nähden v.* 1932 *jälellejääneen kolmen vuosineljänneksen ajalta* ja määritellä se 716.000 tonniksi elävää painoa voimassa olleen 1.414.000 tonnin suunnitelman asemesta, *samanaikaisesti suurentaen karjanluovutussuunnitelmaa neuvostotiloihin nähden* (lukuunottamatta valtion korkeilla hinnoilla myytävää karjaa) 138.000 tonniin, v. 1931 tosiasiallisesti luovutetun 90.000 tonnin asemesta elävää painoa.

2. Vastaavasti tämän kanssa:

A) *Jaotella hankintasuunnitelman kollektiivitalouksiin, kollekti-*

visteihin ja yksityistalouksiin nähden vuoden 1932 *kolmen vuosineljänneksen ajalta piireittäin seuraavasti.*

1. Pohjoinen aluepiiri — 6.000 tonnia voimassa olleen 7.400 tonnin suunnitelman asemesta.

2. Karjalan autonoominen neuvostotasavalta — 500 tonnia voimassaolleen 670 tonnin suunnitelman asemesta.

3. Leningradin alue — 15.000 tonnia voimassa olleen 22.060 tonnin suunnitelman asemesta.

4. Läntinen alue — 38.000 tonnia voimassa olleen 57.100 tonnin suunnitelman asemesta.

5. Moskovan alue — 20.000 tonnia voimassaolleen 25.500 tonnin suunnitelman asemesta.

6. Ivanovo–Vosnesenskin alue — 12.000 tonnia voimassa olleen 15.500 tonnin suunnitelman asemesta.

7. Nishnij-Novgorodin aluepiiri — 40.000 tonnia voimassa olleen 45.820 tonnin suunnitelman asemesta.

8. Uralin alue — 37.000 tonnia voimassa olleen 59.700 tonnin suunnitelman asemesta

9. Bashkirien tasavalta — 17.000 tonnia voimassa olleen 41.600 tonnin suunnitelman asemesta.

10. Tatarien tasavalta — 6.000 tonnia voimassa olleen 9.800 tonnin suunnitelman asemesta.

11. Keskisen Volgan aluepiiri — 21.000 tonnia voimassa olleen 52.500 tonnin suunnitelman asemesta.

12. Keskisen Mustanmullan alue — 20.000 tonnia voimassa olleen 33.300 tonnin suunnitelman asemesta.

13. Alisen Volgan aluepiiri — 26.000 tonnia voimassa olleen 84.000 tonnin suunnitelman asemesta.

14. Pohjois-Kaukaasian aluepiiri (mukaanluettuna Dagestan) — 44.500 tonnia voimassa olleen 108.300 tonnin suunnitelman asemesta.

15. Krimin tasavalta — 3.000 tonnia voimassa olleen 3.500 tonnin suunnitelman asemesta.

16. Kasakstanin tasavalta — 56.000 tonnia 255.500 tonnin suunnitelman asemesta.

17. Kirgisian tasavalta — 24.000 tonnia voimassa olleen 46.400 tonnin suunnitelman asemesta.

18. Länsi-Siperian aluepiiri — 45.000 tonnia voimassa olleen 108.000 tonnin suunnitelman asemesta.

19. Itä-Siperian aluepiiri (mukaanluettuna Burjato-Mongolian tasavalta) — 35.000 tonnia voimassa olleen 92.500 tonnin suunnitelman asemesta.

20. Jakutian tasavalta — 4.000 tonnia voimassa olleen 5.700 tonnin suunnitelman asemesta.

21. Kaukaisen Idän aluepiiri — 5.000 tonnia voimassa olleen 12.700 tonnin suunnitelman asemesta.

22. Ukrainan tasavalta — 130.000 tonnia voimassa olleen 181.200 tonnin suunnitelman asemesta.

23. Valko-Venäjän tasavalta — 38.000 tonnia voimassa olleen 45.100 tonnin suunnitelman asemesta.

24. Taka-Kaukaasian tasavalta — 28.000 tonnia voimassa olleen 38.300 tonnin suunnitelman asemesta.

25. Keski-Aasia — 45.000 tonnia voimassa olleen 74.600 tonnin suunnitelman asemesta.

B) *Jaotella karjanhankintasuunnitelman neuvostotiloihin nähden* (lukuunottamatta valtion korkeilla hinnoilla myytävää karjaa) systeemeittäin seuraavasti: *Svinovod* — 48.000 tonn., *Skotovod* — 30.000 tonn., *Obtsevod* — 33.000 tonn., *Sojussahar* — 8.000 tonn., *Maslo-objedinenije* — 10.000 tonn., ja toiset neuvostotilat 9.000 tonnia.

Jaotella karjanhankintasuunnitelman neuvostotiloihin nähden piireittäin seuraavasti:

Ukraina — 37.500 tonn.

Pohjois-Kaukaasia — 13.800 tonn.

Keskisen Mustanmullan alue — 11.900 tonn.

Alinen Volga — 11.200 tonn.

Keskinen Volga — 8.500 tonn.

Kasakstanin tasavalta — 20.500 tonn.

Länsi-Siperian aluepiiri — 13.300 tonn.
Itä-Siperian aluepiiri — 1.900 tonn.
Kirgisien tasavalta — 5.750 tonn.
Krimin tasavalta — 270 tonn.
Kaukaisen Idän aluepiiri — 710 tonn.
Uralin alue — 4.000 tonn.
Bashkiirien tasavalta — 2.000 tonn.
Tatarien tasavalta — 1.100 tonn.
Taka-Kaukaasian tasavalta — 1.200 tonn.
Keski-Aasia 4.300 tonnia.

3. Määritellä karjanhankintasuunnitelman elävässä painossa, siten että taloudet voisivat täyttää sen missä karjalajissa tahansa.

4. Peruuttaa kaikenlaiset rajoitukset suuren sarvikarjan ja pienen karjan teurastukseen nähden niin maaseutuväestön tarpeita kuin myös myyntiä varten.

5. Tunnustaa tarkoituksenmukaiseksi antaa kollektiivitalouksille, kollektivisteille ja yksityistalonpojille, jotka huolellisesti täyttävät keskitetyn karjanhankintasuunnitelman, täydellinen mahdollisuus taloutensa suuren karjan, sikojen, lampaiden, kaikenlaatuisen siipikarjan ja lihatuotteiden esteettömään myymiseen toreilla, kauppahalleissa ja kollektiivitalouksien kauppojen välityksellä.

6. Kieltää paikallisia hallituselimiä käyttämästä minkäänlaisia rajoituksia kollektiivitalouksien, kollektivistien ja yksityistalonpoikien talouden lihatuotteiden myyntiin nähden perinpohjin hävittäen yksityiset kauppiaat ja työtätekevien talonpoikien lihakaupalla keinotella yrittävät välittäjäkauppiaat.

Neuvostoliiton kansankomissaarien neuvoston puheenjohtaja V. MOLOTOV (SKRJABIN)

NKP(b):n keskuskomitean sihteeri J. STALIN

Toukokuun 10 pnä v. 1932.

J. LEMETTI.

NKP(b):n Leningradin aluekomitean huhtikuun täysi-istunnon päätökset täytäntöön

HUHTIKUUN lopussa oli Leningradin alueen puoluekomitean ja kontrollikomitean yhteinen täysiistunto, jonka päiväjärjestyksessä oli alueemme puoluejärjestön ja työtätekevien joukkojen edessä olevat päiväntehtävät, kevätkauden tehtävät. Tällaisia olivat kysymykset kevätkylvöistä, kollektiivitalouksien rakennustyöstä, puutavaranhankinnasta ja metsä- ja uittotöistä.

Täysi-istunnon tekemien päätösten täyttämisessä on ennenkaikkea huomattava kevätkylvöt. Niiden suorittaminen alkoi suomenkielisilläkin alueilla jo huhtikuun lopussa. Huolimatta yleensä ajoissa aletuista valmistelutöistä on useissa suomenkielisissäkin kollektiivitalouksissa havaittavissa jälkeenjääneisyyttä valmistelutöitten suorittamisessa. Kaikkialla ei aikanaan koottu siementä, ei lajiteltu ja puhdistettu sitä, myöhästyttiin koneiden ja kaluston korjuussa, ei käytetty talvikeliä lannan ja lannoitustarpeiden ajamiseksi, ei valmistettu hevos- ja traktorivetovoimaa aikanaan täysikuntoiseksi ja myöskin kontraktointisopimusten tekemisessä myöhästyttiin. Nämä puutteet ovat omiaan hidastuttamaan varsinaisen kylvön suorittamista, jolleivät paikalliset puolue- ja nuorisojärjestöt, kyläneuvostot ja kollektiivitalouksien hal-

linnot kykene mobilisoimaan kollektivisti joukkoja ja vielä yksityistaloudessa työskenteleviä köyhiä ja keskivarakkaita talonpoikia kevättöiden aikana näiden tehtävien hyvällä vauhdilla suorittamiseen. Töiden oikein järjestämisen avulla, voimistamalla joukkotyötä, mobilisoimalla joukot aktiiviseen taisteluun kylvösuunnitelmien suorittamiseksi ja käyttämällä sosialistisen kilpailun ja iskuruuden metodia on mahdollista vielä puutteellistenkin valmistelujen jälkeen huomattavassa määrin korjata asiaa ja täyttää kyvösuunnitelmat. Täytyy vain olla tarmoa ja alotteellisuutta tämän tehtävän suorittamisessa. Tarmoa ja intoa taas meidän kollektivisteiltamme ei puutu, pikemminkin on haittana vajaa tietomäärä ja vaikeudet, jotka johtuvat tekniikan tuntemattomuudesta. Mutta on muistettava se tosiasia, että tekniikan omaksuminenkin voi edistyä vain tarmokkaan työn yhteydessä. Tärkeimpänä kysymyksenä tässä on kevätkylvötehtävien taloudellisen ja poliittisen merkityksen ymmärtäminen, sillä se tulee kannustamaan jokaista rehellistä maamme työtätekevää ponnistamaan kaikki voimansa kevätkylvösuunnitelman toteuttamiseen ja ylittämiseen. Juuri kevätkylvötöiden taloudellisen ja poliittisen merkityksen takiahan luokkavihollisemme tekevät kaikkensa jarruttaakseen ja ehkäistäkseen kylvösuunnitelmien toteuttamista, mm. levittämällä päättömiä juttuja ja niiden avulla koettamalla herpaista ja heikentää kylvötöiden suorittamista ja estää kylvöalan laajentamisen. Sen takia kevätkylvösuunnitelmien voittoisa toteuttaminen merkitseekin suunnatonta voittoa sosialistisen hyökkäyksen rintamalla, voittoa, jonka puolesta jokaisen rehellisen työtätekevän on tarmokkaasti taisteltava.

Kevätkylvösuunnitelmien taloudellinen merkitys on ennen kaikkea siinä, että ne ratkaisevat koko maatalousvuoden kohtalon, sillä syyskylvöjen ominaispaino alueellamme yleensä ja suomalaisilla seuduilla erikoisesti on suhteellisesti pieni. Kylvösuunnitelmien taloudellinen merkitys on myös erittäin tärkeä kollektivistijoukkojen hyvinvoinnin kohoamisen kannalta, varsinkin puolueemme ja neuvostohallituksen hankintaa ja kollektiivitalouksien kauppaa koskevien viimeisten päätösten valossa. Edelleen silmälläpitäen työläisten varustelun parantamista sekä sitä, että maatalous tuottaisi eri teollisuusaloillemme riittävästi raaka-aineita, on kevätkylvösuunnitelmien määrällisten ja laadullisten osoittimien täyttämisellä suuri merkitys. Tällä kertaa havaittavissa oleva tavaranälkä on eräältä tärkeältä osaltaan poistettavissa kevätkylvösuunnitelmien toteuttamisen tietä, sillä markkinoilla puutteellisesti tarjolla olevat tavarat ovat maataloudessa tuotettavia tai maataloudessa tuotettavasta raaka-aineesta valmistettavia. Ei ole salaisuus, että joukkokulutustavaroita valmistava kevyt teollisuutemme ei työskentele täydellä kuormituksella juuri raaka-aineiden puutteen vuoksi.

Jos tarkastelemme kevätkylvöjen suunnitelmallisen suorittamisen poliittista merkitystä, niin havaitsemme, että kevätkylvöjen hyvin suorittaminen on merkitykseltään ratkaiseva kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisessa lujittamisessa. Kylvöt ovat tärkeänä edellytyksenä sosialistisen rakennustyömme tempojen edelleen kiihtymiselle ja sosialismin lopullisen voiton saavuttamiselle. Edelleen niillä on suunnaton poliittinen merkitys maamme puolustuskuntoisuuden lujittamisessa, sillä tiedämmehän, että tuleva sota, jota kriisin kourissa oleva kapitalistinen maailma valmistelee kuumeisella kiireellä, on meidän taholtamme vallankumouksellista luokkasotaa kansainvälistä vastavallankumousta vastaan, ankaraa, pitkä-aikaista taistelua korkealla tekniikalla

varustettujen joukkoarmeijoiden kesken, sotaa, joka tulee vaatimaan kansantalouden kaikilta aloilta ja myös maataloudelta suuria voimainponnistuksia. Sen takia maatalouden tuotantovoimien kehittäminen rauhan aikana on samalla Punaisen armeijamme voittojen turvaamista tulevissa taisteluissa kansainvälisen imperialismin rosvoarmeijoita vastaan. Jokainen voitto kylvörintamalla merkitsee maatalouden tuotantovoimien kasvua ja samalla myös sosialistisen isänmaamme puolustuskuntoisuuden kasvua. Tämä tekeekin kevätkylvösuunnitelman poliittisen merkityksen erittäin suureksi. Siis sen, joka taistelee maamme puolustuskuntoisuuden puolesta, on taisteltava myöskin kevätkylvösuunnitelmien täyttämisen puolesta, sillä pelkkä äänestys ja puheet puolustuskuntoisuuden kehittämisestä eivät riitä, vaan siihen tarvitaan kouriintuntuvia tosiasioita, myös niitä, joita tehdään auran ja äkeen avulla.

Toisena tärkeänä kysymyksenä täysi-istunnossa oli kysymys puutavarahankinnasta ja uitoista. Ensimmäisen neljänneksen aikana täytti alueemme vain 69 % suunnitelmasta. Esim. tukkien teossa jäi suunnitelma täyttämättä. 1,7 milj. m^3. Kun uitot jo ovat käynnissä ja kun on olemassa vaara, että monella uittoreitillä on vähälumisen talven takia vähän vettä ja uittoaika sentakia on erittäin rajoitettu, niin on ponnistettava kaikki voimat uittojen pikaisesti suorittamiseksi, samalla kuitenkaan antamatta metsänhakkuun vauhtien yhtään hidastua.

Hakkuu, uitto ja kevätkylvöt tarvitsevat kaikki työvoimaa. Näinollen voimien oikein sijoittamisella ja järjestämisellä tulee olemaan suuri merkitys. Täytyy käyttää hyväksi yksinkertaistakin mekaniikkaa ja mekaanisia välineitä. Kaikki mahdollisuudet on käytettävä täydellä kuormituksella. Toteuttamalla tov. Stalinin ehdot, taistelemalla kaikenlaisia opportunismin ilmauksia vastaan on metsätöidenkin rintamalla kaikki mahdollisuudet suunnitelmien täyttämiselle ja ylittämiselle, sillä ylivoimaisia suunnitelmia puolueemme ja neuvostoelimet eivät aseta. Käytännön opportunismi on sensijaan suurena haittana metsätöiden suorittamiselle. Ei tarvinne paljon puhua siitä, että tällä kysymyksellä on suuri poliittinen ja taloudellinen merkitys, sillä jokainen tietää, kuinka tärkeä merkitys puutavaroilla on maamme viennissä sekä sosialistisessa rakennustyössä. Polttopuun merkitys paikallisen polttoaineprobleemin ratkaisun yhteydessä saa myös entistä huomattavamman tilan.

Puutavaranhankinnan alalla täysi-istunto päätti lujittaa johtoa eri renkaissa, parantaa varustelua ja erikoisesti kehoitti kaikkia puoluejärjestöjä voimistuttamaan joukkotyötä, konkretisoimaan ja elävöittämään ohjausta, taistelemaan edelleen tekniikan puolesta tämän alan tuotannon koneellistuttamiseksi ja järkiperäistyttämiseksi. Kaaderien kasvatusta tällä alalla täytyy myös voimistaa ja prikaatien on tultava keskiöiksi mettätuotannossa.

Kolmas ja erittäin tärkeä kysymys myös alueemme suomenkieliselle väestölle on kollektiivitalouksien nykyhetken rakennustyö. Kysymyksen alusti tov. Struppe, aluekomitean sihteeri, tehden yhteenvetoja sekä määrällisistä että laadullisista saavutuksista kollektivisoinnin alalla alueellamme viime vuoden keväästä saakka. Ennen kaikkea todettiin kollektiivitalouksien suoriutuneen kunnialla useimpien maataloustuotteiden hankinnasta, vaikka on repeämiäkin, esim. maidon- ja karjanhankinnan alalla. Huolimatta siitä, että valtava enemmistö alueemme kollektiivitalouksia muodostui vasta v. 1931 ja näinollen suorittivat kollektiivisen kylvön ensi kertaa, satoisuus oli huo-

mattavasti korkeampi kuin yksityistalouksissa. Kylvöala työntekijää ja hevosta kohden oli paljon suurempi, joten kollektiivitalouksien etevämmyys on lukuisista vielä olevista puutteellisuuksista tullut todistetuksi käytännössä niin määrään kuin laatuunkin nähden. Tämä etevämmyys näkyy vielä selvemmin, kun tarkastelee eturivin kollektiivisten talouksien tuloksia, talouksien, joissa oli iskulaisuus työtapana ja työt ja niiden ohjaus oikein järjestetty. Tällaisena esimerkkinä tov. Struppe esitti Tserepovetskin piirin kollektiivitalouden Bolshevik, joka on kyennyt suurentamaan sarvikarjamäärän 150—188, sikojen määrän 29—59, rakentamaan sikalan, sikojen lihottamisbaasin, painorehutornin jne. Se on kohottanut rukiin satoisuuden 15 sentneriin hehtaarilta, pellavakuidun 3,5 sentn. jne. Tässä kollektiivitaloudessa myös jäsenten tulot yksityistalouksiin verrattuna kasvoivat huomattavasti. Esim. köyhä nainen Frolova, jonka vuositulot yksityistaloudessa olivat 237 ruplaa, sai kollektiivitaloudessa 774 ruplaa. Keskivarakkaat, joiden tulot yksityistaloudessa olivat 500—600 ruplaa, saivat kollektiivitaloudessa vuosituloja 1.000—1.300 ruplaa. Tällainen kollektiivitalous kelpaa esimerkiksi. Niitä on alueellamme useita, mutta sellaisiksi on pyrittävä kaikkien kollektiivitalouksien, sillä se merkitsee juuri sitä, mihin tähtää kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellinen lujittaminen, ts. mihin tähtää puolueemme päälinja kollektiivitalouksien rakennustyössä.

Alueemme kollektivisoinnin tila kolmannen bolshevistisen kevätkylvön alkuun mennessä oli seuraava: tammik. 1 pnä 1931 oli kollektivisoitu 6,5 % köyhistä ja keskivarakkaista talonpoikaistalouksista, v. 1931 kevätkylvön loppuun mennessä 35,8 % ja marraskuun 1 päivänä 44,1 %. Sitä seuraavina kuukausina oli havaittavissa jonkinlaista laskua, joten huhtik. 20 p:nä kollektivisoituneita oli 260 tuhatta taloutta 11.107 kollektiivitaloudessa, kollektivisoitumisprosentin ollessa 40,8 %. Eri vyöhykkeillä tämä prosentti oli seuraava: pellavanviljelysalueella 29,2, karjatalousalueilla 43,5, teollis-käsityöläisalueella 45,1 ja metsäteollisuusalueella 56,2. Huhtikuun loppuun mennessä useissa piireissä on taas havaittavissa kollektivisoinnin kasvua, mm. Esikaupunkipiirin suomenkielisillä seuduilla. Poisvirtausta ja hajoamista on havaittu siellä, missä kulakkiainekset ovat päässeet tunkeutumaan kollektiivitalouksiin ja niiden johtoon, hajoittaen sisältäkäsin kollektiivitalouksia.

Tarkastellessamme eroamisia suomenkielisissä kollektiivitalouksissa havaitsemme saman ilmiön: kulakkien vaikutuksen ja puoluejärjestöjen opportunistisen kykenemättömyyden joukkotyön järjestämiseen ja tulojen jaon oikein suorittamiseen nähden sekä muita sellaisia ilmiöitä, joista puolueemme ohjeissa ja lehdistössä on erikoisesti varoitettu ja puhuttu. Valdain piirin johtohenkilöiden oikeusjuttu erikoisesti paljasti näitä tapauksia. Valdain juttu velvoittaa kaikkia puolueemme jäseniä ja kollektiivitalousaktiivia olemaan valppaina ja tarkasti seuraamaan kulakkien ja niiden häntyrien otteita maaseudulla. Tällaisesta on esimerkkejä koko joukon.. Tov. Struppe mainitsi esim. sen, kuinka Ostrovskin piirissä, keskuksen lähellä olevassa Trushenik-kommuunissa olivat entiset kauppiaat päässeet isännöimään. Piirin puoluekomitea lähetti sinne puolueen jäsenen Ivanovin, mutta hänkin sekaantui näiden entisten kauppiaiden pauloihin ja avusti heitä heidän riistäessään kommuunin jäseniksi liittyneitä köyhiä. Niinpä esim. keskivarakas Vasiljev, joka työskenteli erittäin ahkerasti, sai palkaksi 481 työpäivästä 91 rpl. ja köyhä nainen Andrejeva taas melkein samasta työpäivämäärästä

sai vain 69 rpl. Tällaisten tapausten jälkeen ei ole ihme, että kollektiivitaloudesta alkavat erota köyhät ja keskivarakkaat. Nämä tapaukset osoittavat, että meidän piirijärjestömme eivät aina riittävän tarkasti suhtaudu kollektiivitalouksien kokoonpanon tutkimiseen, suhtautuvat usein välinpitämättömästi valituksiin jne. Se on yleensä ohjauksen seurausta ta oikeammin sanoen ohjauksen puutetta. Ja ohjausta nyt tarvitaan, konkreettista ja elävää ohjausta, sellaista ohjausta, joka käy mahdolliseksi vain olemalla kiinteässä yhteydessä kollektiivitalouksien kanssa.

Paljon on myös heikkouksia kollektiivitalouksista eroamisten syiden tutkimisessa. Usein tyydytään vain virallisiin asian toteamisiin, erittelemättä lähemmin syitä. Siellä, missä syyt on tutkittu ja tehty tarpeelliset korjaukset ja selostustyötä, siellä eroamiset ovat loppuneet ja päinvastoin alkanut takaisinvirtaus, jolloin mukana on tullut myös huomattava määrä uusia jäseniä, jotka eivät aikaisemmin ole kollektiivitalouksissa olleet.

Eräänä järjestöllisenä heikkoutena on köyhälistöryhmien järjestämisen puuttuminen ja heikko työskentely olevien ryhmien kanssa. Tämä puute on erittäin kipeä vielä heikoissa, vasta järjestyvissä kollektiivitalouksissa ja tähän puoleen on paikallisten järjestöjen kiinnitettävä erikoista huomiota. Kollektiivitalousaktiivi on paremmin järjestettävä ja ohjattava sen työtä, sillä muussa tapauksessa kulakki käyttää näitä meidän puutteitamme hyväkseen.

Toisen viisivuotissuunnitelman aikana meidän täytyy, puolueemme XVII konferenssin päätöksen mukaan, voittaa kapitalismin jätteet ihmisten tietoisuudestakin. Mutta joukkotyö, valistustyö jne. on kollektiivitalouksissamme vielä erittäin heikkoa. Kollektiivitalouksissa, lukutuvissa, kyläneuvostoissa jne. liian vähän käsitellään kollektivisointikysymyksiä. Joukkotyön ja valistustyön voimistuttamisessa on saatava aikaan ratkaiseva käänne ja tämän käänteen merkityksen aliarvioiminen on todettava pahimmanlajiseksi opportunismiksi. Meillä suomenkielisen väestön keskuudessa on tämänlaisia puutteita myös verraten paljon, meidän järjestömme ovat passiivisia tai aliarvioivat joukkojen valistustyötä, silloin kun kaikenlaiset lahkot ja papit päinvastoin aktivisoituvat, järjestävät monenlaisia joukkotilaisuuksia, hartaushetkiä ja muita vanhojen tapojen mukaisia kekkereitä vetääkseen joukot pois sosialistisesta rakennustyöstä ja suorittaakseen näissä tilaisuuksissaan agitatiota meitä vastaan.

Puolueemme antamia ohjeita kollektiivitalouksien järjestöllistaloudellisesta lujittamisesta ja kollektiivisen maatalouden tuotannon järjestämisestä on kaikilla mahdollisilla keinoilla jatkuvasti selvitettävä kollektivistien keskuudessa. Kaikilla tavoin on autettava kollektivisti-talonpoikaistoa näiden ohjeiden toteuttamisessa, sillä selvitystyön ja niiden samanaikaisesti käytännössä toteuttamisen yhteydessä ne parhaiten tulevat tunnetuiksi. Meidän on vielä paljon tehtävä maataloustuotantoa varten tarvittavien kaaderien kasvattamisen alalla, mutta tämäkin kysymys on parhaiten ratkaistavissa joukkotyön avulla. Kone- ja traktoriasemien on saavutuksistaan huolimatta kohotettava osaansa ja merkitystään kollektiivitalouksien työn järjestelyssä, niiden on tultava entistä enemmän niin energeettisiksi kuin taloudellisiksi ja järjestöllisiksi keskuksiksi maataloustuotannossamme.

Oikeistovaara puolueessamme on päävaara. Sen ilmenemistä vastaan on säälimättä taisteltava, unohtamatta hetkeksikään «vasemmisto»-intoilua, joka seurauksiltaan ei ole vähemmän vaarallinen. Maaseutujärjestöjen on tehtävä jatkuvasti työtä vielä yksi-

tyistaloudessa olevien talonpoikien keskuudessa, sillä useassa piirissä ne muodostavat vielä toistaiseksi talonpoikaiston enemmistön. On järjestettävä, avustettava ja kasvatettava niitä, niiden taloudellinen toiminta on saatava kollektiivitalouteen liittymisen tasolle. Samaan aikaan on tiukennettava otetta kulakkeihin ja varakkaisiin nähden, velvoitettava ne täydellisesti suorittamaan niille annetut kiinteät tehtävät. Edelleen tov. Struppe huomautti puoluetyön heikkouksista ja heikosta solujen ohjauksesta piirikomiteain taholta. Muutamissa piirikomiteoissa, mm., Kuivaisten, Krasnogvardeiskin ja Oranienbaumin, ei ole kertaakaan ollut kollektiivitalouksien solujen tai kyläneuvoston selostusta työstä kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisen lujittamisen alalla. Usein on silmäänpistävää kollektiivitaloussolujen ja kyläsolujen puutteellinen toiminta voimien sijoittelussa, tärkeät tuotantorenkaat jäävät ilman puolueen vaikutusta ja ohjausta. Osminskin piirin Krasnaja gora kommuunin puoluesolun 13 jäsenestä, joista 3 on naista, yhtäkään ei oltu edes kiinnitetty navettaan, vaikka karjatalous on talouden päätuotantoala. Tämä kaikki osoittaa, ettei ole osattu järjestää puoluetyötä uusia oloja vastaavaksi eivätkä piirikomiteatkaan ole tehneet kaikkeaan voimistuttaakseen puoluetyötä ja järjestääkseen sen uudestaan uusia tuotantoehtoja vastaavasti.

Yleisenä yhteenvetona on sanottava, että aluekomiteamme täysi-istunnossa käsitellyillä kysymyksillä ja niiden saamalla ratkaisulla on suuri merkitys kaikkien solujen työhön nähden. Päätöksissä konkretisoidaan ja kehitetään edelleen niitä suuntaviivoja ja ohjeita, joita antoi alueemme IV puoluekonferenssi vuoden alussa ja jotka XVII puoluekonferenssin päätöksissä ilmenevät. Jos tarkastelee täysi-istunnon suorittamaa asiankäsittelyä kollektiivitalouksien rakennustyöstä koko laajuudessaan, niin tulee huomaamaan, kuinka laaja ja rikassisältöinen on se tehtävä, joka sisältyy kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudelliseen lujittamiseen. Se onkin määritelty perustehtäväksi koko toisen viisivuotissuunnitelman kaudelle, ja tämän tehtävän voi pitää loppuun suoritettuna vasta sitten, kun kollektiivitaloudet ovat kasvaneet johdonmukaisesti sosialistisiksi tuotantolaitoksiksi jolloin luokkia ei enää tule olemaan. Sen takia työskentelymme jo ensimmäisen viisivuotissuunnitelman neljäntenä, päättävänä vuonna on samalla toisen viisivuotissuunnitelman edellytyksien toteuttamista, s.o. sosialismin lopullisen rakentamisen toteuttamista.

Kaikkien näiden tehtävien ohella emme kuitenkaan saa unohtaa maamme puolustuskuntoisuuden lujittamista, vaan on muistettava tov. Kirovin sanat, jotka hän lausui tehdessään täysi-istunnon suorittaman työn yhteenvetoja: «On ymmärrettävä aikamme tärkeyden koko terävyys, ja jokaisen meistä on työskenneltävä hihat käärittyinä, välittämättä siitä, missä työskentelee ja mitä puolue on hänet velvoittanut tekemään; olkoon se heinänviljelystä rauhallisilla pelloilla tai taistelua suunnitelman puolesta tehtaassa — hänen on lujasti muistettava se, että kaikki on tarpeellista ja että se on ehdottomasti puolustuskuntoisuutta lujittavaa työtä.»

Sosialismin rakennustyö toteutuu puolueemme viitoittamien ohjeiden mukaan. Siksi puolueemme päälinjan puolesta, keskuskomiteamme ja tov. Stalinin johdolla entistä tarmokkaammin sosialismin lopullista toteuttamista kohti.

A. AZIZJAN.

Kollektivistin sosialistisesta uudestikasvattamisesta

TAISTELULLA kollektiivisiin talouksiin liittyneen talonpoikaiston yhteiskunnallisen luonteen oikean lениniläisen käsittämisen puolesta on mitä päivän polttavin poliittinen merkitys koko kollektiivisessa rakennustyössä, kollektiivisten talouksien organisatooris-taloudellisessa lujittamistyössä Opportunistiset virheet kollektiivisen talonpoikaiston luonteen, sen sosialistisen uudestikasvatuksen nykyisen vaiheen ja tulevain teiden teoreettisessa määrittelyssä vaikuttavat kiertämättömästi ja viipymättä käytännössä kollektiivisiin talouksiin suunnatussa työssä, kollektiivitalouksien rakennustyön käytännöllisiin kysymyksiin suhtautumisessa.

Nykyisessä kollektiivitalouksiin suhtautumisessaan oikeistolaiset ja "vasemmistolaiset" lähtevät virheellisestä, leninismin vastaisesta kollektiivisen talonpoikaiston luonteen ja sen tulevan sosialistisen uudestikasvatuksen teiden arvioinnista, proletariaatin johtavan osuuden käsittämättömyydestä kollektiivitalouksien rakennustyössä.

Proletariaatin diktatuuria koskevan lentokirjasensa jäsennyksessä (toinen variantti) esitti Lenin luokkataistelun kaksi perustehtävää proletariaatin diktatuurin vallitessa.

Ensimmäinen — "Riistäjän vastarinnan (ja kaikkien kapitalismiin ja kapitalistisiin perinnäistapoihin palaamisen yritysten) nujertaminen".

Toinen — "Järjestelmällinen johtava *vaikuttaminen* (myöskin taistelua, mutta erikoislaatuisia, määrätyn, tosin aivan toisenlaatuisen vastarinnan voittaminen ja aivan toisenlainen voittaminen) *kaikkiin* työtätekeviin, paitsi proletaareihin". (Lenin, kokoelma III, siv. 494.)

Nämä kaksi leniniläistä tehtävää ovat saaneet osakseen kaikkein täydellisimmän, syvällisimmän käsittelyn tov. Stalinin taholta koko rintamalla tapahtuvan sosialismin kehitetyn hyökkäyksen valmistelun ja toteuttamisen suunnitelmassa. Viisivuotissuunnitelman menestyksellinen toteuttaminen ja kollektivisoinnin mitä laajin kehitys ovat luoneet lujan pohjan kulakiston luokkana hävittämiselle. V 1931 puoliväliin mennessä tämä mitä suurin tehtävä oli jo tärkeimmillä maatalousseuduilla ratkaistu. Kulakiston luokkana likvidoiminen tuli suoritetuksi loppuun täyskollektivisoinnin pohjalla. Tov. Leninin kuoleman jälkeen on puolue ja työväenluokka leniniläisen KK:n ja tov. Stalinin johdolla päässyt suuriin saavutuksiin proletariaatin diktatuurin vallitessa käytävän luokkataistelun ensimmäisen perustehtävän, riistäjäin vastarinnan nujertamisen, ratkaisussa.

XVII puoluekonferenssin, joka suoritti ensimäisen 5-vuotiskauden suuren historiallisen yhteenvedon, päätöksessä sanotaan:

"Ensimäisellä 5-vuotiskaudella suoritetun sosialistisen rakennustyön tärkein tulos on kapitalismin juurien lopullinen poiskitkeminen maaseudulla, mikä ennakolta ratkaisee kapitalististen ainesten täydellisen likvidoimisen ja luokkain

täydellisen hävittämisen. Sosialismin perustuksen rakentamisen loppuun suorittaminen Neuvostoliitossa merkitsee, että leniniläinen kysymys 'kuka kenet' on ratkaistu kapitalismia vastaan ja sosialismin puolesta täydellisesti ja lopullisesti sekä kaupungeissa että maaseudulla".

Tässä artikkelissa tahtoisimme erikoisesti pysähtyä mainitussa jäsennyksessä Leninin esittämään toiseen tehtävään: "johtavaan vaikuttamiseen *kaikkiin* työtätekeviin, paitsi proletaareihin".

Ottakaamme käsiteltäväksemme mikä tahansa työväenluokan ja talonpoikaiston keskinäissuhteiden etappi — sekä keskivarakkaan neutralisoinnin, keskivarakkaan kanssa solmitun liiton että sen vaiheen jolloin kollektiivinen talonpoikaisto on muuttunut neuvostovallan todelliseksi ja lujaksi tueksi sekä maanviljelyksen keskusolioksi, — kaikissa näissä etapeissa on kysymys proletariaatin johtavasta vaikutuksesta talonpoikaistoon esittänyt ensiarvoisinta osaa puolueemme politiikassa.

On kiintoisaa ja tärkeää tarkastella niitä uusia vastarinnan, muotoja, "aivan toisenlaatuisen vastarinnan", kuten Lenin sanoo, joita proletaarinen valtio kohtaa suorittaessaan toimenpiteitään uusissa olosuhteissa, jolloin jo sosialistinen sektori on absoluuttisesti ylivallassa maataloudessa.

Kollektivistien perusjoukko on, kuten tunnettua, eilispäivän yksityistalonpoikia, jotka eivät vielä ole täydellisesti yhteistäneet talouttaan, eivät ole vielä päässeet kokonaan eroon kapitalismin ajan perinnäistavoista ja tottumuksista, joilla ei ole vielä läheskään sammunut yksityistaloudellisen kasaamisen jano. Näitä kollektivistien pikkuomistuksellisia jätteitä onkin kulakisto jossakin määrin käyttänyt hyväkseen viljanhankintain aikana.

Useat paikalliset puolue-elimet jättivät ottamatta huomioon, että arttelissa ei pääty vaan vasta alkaa kollektivistitalonpojan muokkaaminen sosialistisen yhteiskunnan työntekijäksi, että *kollektivistinen talonpoikaisto pysyy edelleen proletariaatista eroavana luokkana* ja että tämän takia proletariaatin johtavan vaikutuksen tehtävä kollektivisteihin nähden tarkoituksella kasvattaa heidät mitä pikemmin sosialistisen yhteiskunnan työntekijöiksi *ei poistu päiväjärjestyksestä,* vaan päinvastoin *kasvaa mitä suurimmassa määrässä.*

Lenin osoitti moneen kertaan proletariaatin "kaksinaisen tai kaksyhteisen tehtävän" sosialismin luomisessa ja lujittamisessa. Proletariaatin tulee, kirjoitti Lenin, "ensinnäkin, itseuhrautuvalla sankaruudellaan vallankumoustaistelussa pääomaa vastaan vetää työtätekevien ja riistettyjen koko joukko, vetää se mukaan, järjestää se, johtaa sitä porvariston kukistamiseksi ja sen taholta tulevan kaikenlaisen vastarinnan nujertamiseksi; toiseksi, vetää mukanaan työtätekeväin ja riistettyjen koko joukko kuin myöskin kaikki pikkuporvarilliset kerrokset *uuden taloudellisen rakennustyön tielle, uuden hteiskunnallisen yhteyden, uuden työkurin muodostamisen, uuden työnjärjestelyn tielle,* joka järjestely edistää tieteen ja kapitalistisen tekniikan viimeisen sanan tistoisten suurtuotantoa luovain työntekijäin joukottaisen yhdistymisen kanssa". (Kursiveeraus kirjoittajan).

Ja sen takia, että muutamat puoluejärjestömme olivat kaiken tämän jättäneet huomioimatta ja unohtaneet sen, joutuivat he siihen mitä vahingollisempaan harhaluu-

loon, että sosialistisen sektorin suuremmuus maataloudessa voi mukamas automaattisesti itsevirtauksellisesti turvata viljan tulon elevaattoreihin. Ne eivät huolehtineet kollektiivitalouksien organisatooris-taloudellisesta lujittamisesta, tuotannon järjestämisestä kollektiivitalouksissa, mutta juuri tällä suunnallahan vielä täydellisesti nujertamaton kulakisto käy nykyään taistelua kollektiivitalouksia vastaan. Näiden tehtävien yhteydessä pääasiassa pistävät esiin luokkataistelun elementit kollektiivitalolouksissa ja käy nykyään taistelu kollektiivitalouksien jäsenten kesken, "joista toiset eivät ole vielä vapautuneet individualistisista ja kulakkijätteistä ja yrittävät käyttää kollektiivitalouksissa esiintyvää eräänlaista eriarvoisuutta omaksi hyväkseen, mutta toiset tahtovat karkoittaa kolektiivitalouksista nämä jätteet ja tämän eriarvoisuuden" (Stalin).

Näin ollen on selvää, että ne puoluejärjestöt, jotka eivät ole ymmärtäneet tätä maaseudulla vallisevan tilanteen omalaatuisuutta ja ovat joutuneet syrjään kollektiivitalouksien organisatooris-taloudellisen lujittamisen puolesta käytävästä taistelusta, samalla ovat muokanneet maaperää kulakkiainesten taistelulle kollektiivitalouksia vastaan ja ovat jättäneet avutta ne etumaiset kollektivistit, jotka haluavat karkoittaa kulakkijätteet ja eriarvoisuuden kollektiivitalouksista.

Ei ole vaikea havaita, että "vasemmistolainen" kollektiivitalouksien idealisoiminen on esittänyt omaa osaansa siinä, että useat piirit ovat jättäneet täyttämättä viljanhankintasuunnitelmansa. Kollektiivitalouksien idealisointia ei tavata pelkästään käytännössä, vaan on sillä myöskin teoreettiset torventoitottajansa.

Viimeaikoina on kollektiivitalouksia idealisoivan teorian kehittänyt kaikkein kirkkaimmassa muodossa tov. Ishenko (aikakauslehti *"Pod änamenem marxisma"* n:o 4—5 v:lta 1931).

"Tietenkin, kirjoittaa tov. Ishenko, kollektivisti ei ole proletaari. Oikein on myöskin se, että kollektivisti on siirtymismuoto pikkuomistuksellisen talonpojan ja sosialistisen tuottajan välillä. *Mutta tästä ei lainkaan seuraa, että kollektivistit ovat erikoinen proletariaatista eroava luokka.*"

Tov. Ishenko on selvästi "vasemmistolaisella" opportunistisella kannalla tässä kollektiivisen talonpoikaiston luonteen arvioinnissaan. *Väittää, että kollektivistit eivät ole erikoinen proletariaatista eroava luokka, tämä merkitsee proletariaatin johtavan vaikutuksen tehtävän poistamista kollektiiviseen talonpoikaistoon nähden, tämä merkitsee itsevirtauksen käytännön miesten ja sankarien varustamista mitä vaarallisimmalla opportunistisella teorialla, viljanhankintain ym valtion suunnitelmain rikkomista maatalouden alalla.*

XVII puoluekonferenssin päätöksessä asetetaan toisella viisivuotiskaudella ratkaistavaksi suunnattoman tärkeä tehtävä — luokkain likvidoiminen maassa yleensä ja luokattoman yhteiskunnan muodostaminen. Tämä vaatii puolueen ja työväenluokan jännitettyä työtä kollektiivisen talonpoikaiston sosialistisen uudestikasvatuksen alalla. Tämä tehtävä on tov. Ishenkon ja muutamien muiden hänen kaltaistensa "teoreetikkojen" kannalta jo itseasiassa ratkaistu: kollektivistit eivät enää muodosta proletariaatista eroavaa luokkaa, sillä ei ole luokkaeroavaisuuksia proletariaattiin nähden. On ilmeistä, että tämä "vasemmis-

tolainen" tapahtumain edelle rientäminen ei missään tapauksessa voi edistää luokkain todellista likvidoimista maassa.

Kollektivistinen talonpoikaisto on vielä proletariaatista eroava *luokka*. Tärkein luokkatunnusmerkki on suhde tuotantovälineisiin. Tarkastelemme kysymystä tältä kannalta.

Kollektiivitaloudessa (arttelissa) on yhdistetty tärkeimmät tuotantovälineet. Kollektiivitaloudessa ei ole ryhmiä, jotka ovat näitä välineitä vailla tai omaavat yksinoikeuden niiden käyttöön. *Kollektiivitalous on sosialistista tyyppiä oleva laitos.* Mutta seuraako tästä johtopäätös, että kollektiivitaloudet eivät enää eroa johdonmukaisesti sosialistista tyyppiä olevista laitoksista ja kollektivistit proletaareista? Ei suinkaan.

Ensinnäkin, yhteistäminen on kollektiivitalouksissa melkoisesti alemmalla asteella kuin johdonmukaisesti sosialistista tyyppiä olevissa laitoksissa. Kollektiivitalouksissa tuotantovälineiden omistajina ovat pääasiassa (jos ei oteta huomioon maata ja KTA:in tuotantovälineitä) itse kollektivistit, mutta valtion laitoksissa kaikki tuotantovälineet kuuluvat työläisvaltiolle.

Toiseksi, kollektiivitalouksissa niiden arttelivaiheessa sallitaan määrätty, tosin ei ratkaisevaa merkitystä omaava tuotantovälineiden yhteistämättömän osan kuuluminen kollektivistien yksityiskäyttöön (kasvitarha, puutarha, ei-tavaratuotannollinen karjanhoito jne).

Tämä ero kollektiivitalouksien ja johdonmukaisesti sosialistista tyyppiä olevien laitosten välinen ero on tuotantovälineisiin nähden painaa määrätyn leimansa myöskin kollektivistien suhteeseen tuotteisiin nähden. Valtion tehtaissa on tuotteiden omistajana valtio, mutta kollektiivitalouksissa taaskin kollektivistit itse.

Käsitelkäämme toista luokkatunnusmerkkiä — yhteiskunnallisen rikkauden osan saantitapaa. Tässäkään suhteessa ei ole vaikea havaita oleellista eroa kollektiivitalouksien ja valtion laitosten välillä.

Valtion tuotantolaitoksissa maksetaan *määrätty työpalkka* kulutetun työn laadun ja paljouden mukaan. Kollektiivitaloudessa sensijaan työn maksun suuruus riippuu *kokonaisuudessaan kyseellisen kollektiivitalouden* tuloista. Tämän yhteydessä on otettava huomioon, että valtion laitoksissa maksettavan työpalkan olemus *eroaa* kollektiivitaloudesta saatavista tuloista. Tämä eroavaisuus johtuu erilaisesta asemasta tuotantovälineisiin nähden. Sitäpaitsi niiden tulojen lisäksi, jotka kollektivisti saa työpäivien mukaan kollektiivitaloudessa kulutetun työn maksuna on hänellä vielä määrättyjä tuloja taloutensa yhteistämättömästä osasta.

Näiden kahden tärkeimmän luokkaperustan (suhde tuotantovälineisiin ja yhteiskunnallisen rikkauden osan saantitapa) mukaan ovat aivan ilmeiset kollektivistin ja proletaarin väliset luokkaeroavaisuudet.

Olisi kuitenkin väärin luisua toteamastamme eroavaisuudesta sen uuden laadun hämäämiseen, mitä kollektivistinen talonpoikaisto edustaa. Olisi väärin kohottaa proletaarin ja kollektivistin välinen ero sille luokkaeroavaisuuden tasolle, mikä vallitsee proletaarin ja maataloudellisen pientavaratuottajan välillä. Olisi samalla väärin luokkaeroavaisuuden aineksia painostaessaan vaieta siitä näiden proletariaatin ja kollektiivisen talonpoikaiston välisten

eroavaisuuksien voittamis- ja poistamisprosesseista, mikä tapahtuu herkeämättä ja yhtä nopeassa tempossa.

Tämänlaatuisia virheitä välttääkseen on omattava selvä kuva kehitysperspektiivistä, kollektiivitalouksien kasvamisesta johdonmukaisesti sosialistista tyyppiä oleviksi laitoksiksi. "Pienviljelijän toiseksi muokkaaminen, — sanoo Lenin,—hänen koko psykologiansa ja tottumustensa toiseksi muuttaminen on sukupolvia vaativa asia. Tämän kysymyksen voi ratkaista pienviljelijään nähden, hänen koko psykologiansa voi tervehdyttää, niin sanoaksemme, vain aineellinen perusta, tekniikka, koneiden ja traktorien käyttö maanviljelyksessä joukkomittakaavassa, sähköistäminen joukkomittakaavassa." Kollektiivit ovat juuri se sosialistisen talouden muoto, jonka kautta monimiljoonainen talonpoikaisto jo nyt on päässyt käsiksi tähän uuteen tekniikkaan joukkomittakaavassa.

Me olemme saavuttaneet jättiläismäisiä tuloksia maatalouden teknillisessä varustamisessa, niiden edellytysten luomisessa, joista Lenin puhuu. Meillä on jo huomattavasti enemmän kuin ne 100.000 traktoria, joista Lenin puhui asettaessaan traktoreilla varustamisen keskivarakkaan talonpojan sosialismiin siirtymisen ehdoksi. Yksistään kuluvana vuonna tulee oman maan teollisuus antamaan maataloudelle 82 tuhatta traktoria, yli 3 tuh. kombainia jne. XVII puoluekonferenssin päätös toisen 5-vuotissuunnitelman laatimisen direktiiveistä määrittelevät uuden vielä valtavamman maatalouden teknillisen varustamisen suunnitelman. *"Maatalouden alalla on toteutettava sosialistisen rekonstruoinnin loppuun suorittaminen niin, että kone-traktoriasemat käsittäisivät kaikki kollektiivitaloudet ja pääpiirteissään suorittaisivat loppuun maatalouden koneellistamisen."*

Kone-traktoriasemat rinnan neuvostotilojen kanssa, jotka näyttävät mallia suuren sosialistisen maatalouden järjestämisessä, ovat proletariaatin kollektiivisen talonpoikaiston suuntaaman johtavan vaikuttamisen tukikohtia.

Kokonaan sallimattomia ovat yritteet hämätä valtion käsissä olevien KTA:ien järjestävä osuus johdonmukaisesti sosialistista tyyppiä olevina laitoksina.

Kollektiivitaloudet ovat valtiolle kuuluvalla maalla. Teollistamisen alalla saadut saavutukset johtavat valtion tuotantovälineiden (KTA) ominaispainon jatkuvaan ja nopeaan kohoamiseen maatalouden yleisen teknillisen kaluston puitteissa; tämän ohella kasvavat kollektiivitalouksien jakamattomat varat. Näin ollen tapahtuu kollektiivitalouksien tuotannon keskittyminen, jota seuraa asteettainen kollektivistin ja proletaarin välisen rajan poiskuluminen. Tällä tavalla tulevat kollektiivitaloudet proletariaatin johtavan vaikutuksen alaisena kohoamaan yhä korkeammalle johdonmukaisesti sosialistista tyyppiä olevia laitoksia kohti.

Tilanteen erikoisuutena onkin juuri se, että jos proletariaatti ja yksityinen köyhä ja keskivarakas talonpoikaisto edustavat kahta erilaista yhteiskuntataloudellista järjestelmää (sosialistista ja pientavarataloudellista), niin proletariaatti ja kollektiivinen talonpoikaisto, vaikka niillä onkin säilynyt luokkaeroavaisuuksia, eivät enää luonnehdi kahta eri yhteiskuntataloudellista järjestelmää, vaan yhtä — sosialistista. Juuri tähän sisältyy se uusi laatu, jota

kollektiivinen talonpoikaisto edustaa.

Mutta olisi väärin luonnehtia kollektiivinen talonpoikaisto "uudeksi luokaksi". Me kuljemme luokkain täydellistä hävittämistä kohti, kaupungin ja maaseudun välinen vastakohta poistuu yhä nopeammassa tahdissa. Sellainen teoria taas, että tähän prosessiin liittyy uusien luokkain muodostuminen, sen lisäksi, että se on pohjaltaan virheellinen ja marxismin vastainen, on omiansa synnyttämään perspektiivittömyyttä lopullisen päämäärän saavuttamisessa, luokattoman yhteiskunnan rakentamisessa.

Ei siis sattumalta tov. Stalin marxilaisagraarikkojen konferenssissa pitämässään puheessa antanut ankaraa vastaiskua niille, jotka kieltäytyvät tunnustamasta tapahtuneen muutoksia luokkasuhteissa meidän maassamme, eivät tunnustaneet kollektiivitalouksia sosialistiseksi talousmuodoksi, kuin myöskin niille, jotka yrittivät idealisoida kollektiivitalouksia.

Tärkeä merkitys kollektiivitalouksien organisatooris-taloudellisen lujittamisen teitä määriteltäessä on sillä, että asetetaan oikein kysymys yhteis- ja yksityisomaisuudesta kollektiivitalouksissa. Eräät teoreettiset poropeukalot asettuvat tässä kysymyksessä kannalle joka heijastaa itseasiassa kulakkien pyrkimystä muuttaa kollektiiveissa yhteinen yksityisen lisukkeeksi. On selvää, että tällaiset katsantokannat on mitä päättävimmin torjuttava.

Olisi kuitenkin väärin ja virheellistä jättää huomioimatta kollektivistin yksityistalous. Ei ole unohdettava, että kollektiivitalouksien organisatooris-taloudellinen lujittaminen tapahtuu nykyisellä etapilla juuri niiden *arttelimuodon* vallitessa. Tämä alleviivataan erikoisesti KK:n päätöksessä 2 pv:ltä elok. 1931. "Vasemmistolainen" virkavaltaisuus, joka pyrkii heti yhdistämään kaikki talousalat kollektiivitalouksissa, on päättävästi tuomittava. Tämä virkavaltaisuus on paras apu kulakille, joka pyrkii hajoittamaan kollektiivitaloudet.

Taloudellisen eriarvoisuuden jätteet, jotka johtuvat kollektiivitalouteen liittyneiden köyhien ja keskivarakkaiden talonpoikain erilaisesta omaisuustasosta ja ilmenee kollektivistien yksityistalouden eri suuruisuutena, häviävät vähitellen sitä mukaa kuin kehittyy koneellistaminen ja sitä mukaa kuin kollektiivitaloudet organisatooris- taloudellisesti lujittuvat.

Mutta merkitseekö tämä sitä, että tulee tapahtumaan tulojen tasaaminen? Tov. Stalin, paljastaessaan talousmiesten neuvottelukokouksessa pitämässään puheessa "vasemmistolaisen" tasapalkkaisuuden, sanoi: "Marx ja Lenin sanovat, että ammattitaitoisen ja ammattitaidottoman työn välinen eroavaisuus tulee olemaan vieläpä sosialisminkin vallitessa luokkien hävittämisen jälkeen, että vasta kommunismin vallitessa tämä eroavaisuus tulee häviämään, mutta tämän takia 'työpalkka' on sosialisminkin vallitessa annettava työn eikä tarpeiden mukaan."

Tämä oli sanottu työläisten työpalkkaan nähden. Mutta *tämä koskee myöskin kollektivisteja.* Suurin huomio johtaviin ammatteihin kollektiivitalouksissa, iskurien palkitseminen, urakkatyö, iskunormit työhön nähden, työn paljouden ja laadun oikea tilastoiminen kohottavat kollektivistien työn tuottavaisuutta, lisäävät kollektivistin kiinnostumista työnsä tuloksiin.

Pikkuporvarillisen tasasuhtaisuuden teorioille ja käytännölle

kollektiivitalouksissa on annettava mitä päättävin vastaisku.

Vain väsymättä ja järjestelmällisesti taistellen kaikkia kollektiivisen talonpoikaiston uudestikasvattamisen teiden ja metoodien opportunistisia väristelyjä vastaan me voimme toisen 5-vuotiskauden kuluessa ratkaista ne todella jättiläismäiset tehtävät, jotka XVII puoluekonferenssin päätöksissä asetetaan toisen 5-vuotiskauden aikana ratkaistaviksi. Päätöksessä sanotaan, "että toisen 5-vuotiskauden tärkeimpänä poliittisena tehtävänä on kapitalististen ainesten ja yleensä luokkain lopullinen likvidoiminen, luokkaeroavaisuuksia ja riistoa synnyttäväin syiden täydellinen hävittäminen, kapitalismin jätteiden poistaminen taloudesta ja ihmisten tietoisuudesta sekä maan koko työtätekevän väestön muuttaminen tietoisiksi ja aktiivisiksi luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentajiksi."

Tässä lyhyessä määritelmässä ja mitä tärkemmän poliittisen direktiivin ominaisuudessa on esitetty lähimpäin viiden vuoden ajaksi niiden tehtäväin summa, joiden puolesta ovat taistelleet ihmiskunnan parhaimmat älyt, työväenluokan nerokkaat johtajat: Marx, Engels ja Lenin.

Leninin aate täydellisen sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen mahdollisuudesta, jonka on nerokkaasti kehittänyt puolueen johtaja ja teoreetikko tov. Stalin, tulee toteutetuksi historiallisesti verrattain lyhyessä ajassa, lähimmän 5-vuotiskauden kuluessa.

JANNE PURO.

Toisen viisivuotissuunnitelman poliittinen asetelma joukkoihin

Työväeluokan ja talonpoikain liiton muodosta ja sisällöstä vallankumouksemme tässä etapissa

PUOLUEEMME XVII konferenssi asetti toisen viisivuotissuunitelman poliittiseksi perustehtäväksi "kapitalististen ainesten ja yleensä luokkien lopullisen likvidoinnin, niiden syiden täydellisen poistamisen, jotka synnyttävät luokkaeroavaisuutta ja riistoa, kapitalismin jätteiden hävittämisen taloudesta ja ihmisten tietoisuudesta sekä maan koko työtätekevän väestön muuttamisen luokattoman sosialistisen yhteiskunnan tietoisiksi ja aktiivisiksi rakentajiksi". (NKP(b):n XVII konferenssi II. Toisesta viisi vuotissuunnitelmasta. Kirja 1932.)

Tämän poliittisen perustehtävän, jonka toteuttaminen ei käy vaivattomasti, itsestään, vaan joka merkitsee vielä vastaisuudessakn luokkataistelun kärjistymistä erinäisinä ajankohtina ja erinäisissä piireissä ja sosialistisen rakennustyön erinäisillä aloilla, kuten konferenssi päätöslauselmassaan sanoo, ja jonka pohja ja perusta on tuotantovoimien jättiläismäisessä kasvussa kansantalouden kaikilla aloilla, tulee suorittamaan proletariaatti yhdessä talonpoikaiston — kollektivistien kanssa. Toveri Molotov sanoi loppulausunnossaan XVII puoluekonferenssissa: "Päätöksillään se (puoluekonferenssi, J. P.) tiivistää leniniläisen puolueen ympärille työväenluokan ja kollektivistien laajat joukot taatakseen asiamme täydellisen voiton sosialismin voiton". Ja puoluekonferenssi päätöslausunnossaan sanoo: "Konferenssi on horjumattoman varma siitä, että työväenluokka

ja kollektvistijoukot löytävät puolue-, nuorisoliitto-, ammattiliitto- ja neuvostojärjestöissä toisen viisivuotissuunnitelman voittoisan toteuttamistaistelun bolshevistiset järjestäjät ja johtajat".

Mutta samalla, kun puoluekonferenssi on horjumattoman varma työväenluokan ja kollektivistien joukon tiivistymisestä puolueen ympärille ja sen johdon alle tämän valtavan taistelutehtävän täydellisesti toteuttamiseksi, ei se ole näkemättä ja osoittamatta, että "pikkuporvarillista horjumista tulee vielä olemaan talonpoikaiston keskuudessa ehdottomasti erinäisinä hetkinä ja erinäisissä piireissä" ja "että ei ole vältettävissä porvarillisen vaikutuksen säilyminen ja muutamissa tapauksissa lisääntyminenkin työtätekevien kerroksissa ja ryhmissä, että ei ole vältettävissä se, että vielä pitkän aikaa proletariaatille vieraita luokkavaikutuksia tunkeutuu työläisten jopa puolueenkin keskuuteen", jotka vaativat proletariaatin diktatuurin lujittamista ja taistelua syrjäänluisumia, tällä hetkellä päävaaraa, oikeistolaisuutta vastaan.

Mikä takaa meille talonpoikaiston — köyhien ja keskivarakkaiden — eilisen päivän pienomistajien ja pientuottajien, tämän ja huomisen päivän kollektivistien tietoisen ja aktiivisen osanoton toisen viisivuotissuunnitelman tehtävien täydellisesti toteuttamiseksi? Mikä takaa talonpoikaiston — kollektivistien —, joka luokka-asemansa ja sosiaalisen kehityksensä puolesta suuresti eroaa proletariaatista, tiivistymisen yhdessä proletariaatin kanssa puolueen ympärille luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamiseksi?

Toveri Lenin sanoi: "... eri luokkien aseman ja etujen tarkan analyysin tulee päättää missä määrin ja missä suhteessa nimenomaan niiden taistelu vapauden puolesta ja niiden pyrkimykset vapauteen ovat yhteelliset ja yhtyvät — ja yhtyvätkö ne". (Proletariaatti ja talonpoikaisto, ss 56—57.) Tämä on ainoa oikea perusta työväen ja talonpoikaiston keskinäisten suhteiden — liiton — määrittelemiseksi taistelussa kapitalismin kukistamiseksi, sen lopullisesti hävittämiseksi, sosialismin ja luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamiseksi. Onko meillä olemassa tällä hetkellä proletariaatin ja talonpoikaiston, tämän ja huomisen päivän kollektivistien pyrkimysten ja etujen yhtesyys sosialismin ja luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen tiellä? On! Meillä on tämä etujen yhteisyys olemassa kansantalouden sosialistisen uudestirakentamisen aloilla, jonka kehitys ja kasvu on tehnyt mahdolliseksi aluksi kapitalististen ainesten rajottamisen ja lopuksi niiden täydellisen likvidoimisen. Siitä on kumoamattomana todistuksena miljoonaisten köyhien ja keskivaraisten talonpoikaisjoukkojen siirtyminen jo kaksi ja puoli vuotta sitten kulakkien luokkana likvidoinnin tielle täyskollektivisoinnin pohjalla, siirtyminen hyökkäykseen laajalla rintamalla yhdessä proletariaatin kanssa ja sen johdolla maaseudun kapitalististen ainesten täydellisesti hävittämiseksi. Siitä on todisteena kollektiivisten talouksien valtava kasvu ja kehitys. Kollektiivinen asiain hoito ja kollektiivinen suurtalous on käytännöllisesti vakuuttanut mljoonaiset köyhäin ja keskivaraisten talonpoikain joukot siitä, että ainoa oikea tie vuosisataisesta orjuudesta ja riistosta, köyhyydestä ja takapajuisuudesta lopullisesti ja täydellisesti vapautumiseksi on kollektivisoinnin, sosialististen suurtalouksien rakentamisen tie, valtioksi järjestäytyneen proletariaatin kannatuksella ja avulla. Tämä proletariaatin ja talonpoikaiston etujen yhteellisyys kapitalististen ainesten ja pientuotannon likvidoimiseksi kollektiivisten suurtalouksien luomisen tietä takaa meille kollektivistien tietoisen ja aktiivisen osanoton toisen viisivuotissuunnitelmien toteuttamisessa.

Paitsi etujen yhteellisyyttä, vaikuttaa erittäin ratkaisevasti se millä tavoin ja mitä teitä tämä etujen yhteellisyys toteutuu. Toveri Lenin jatkuvasti teroitti mieliin sitä, että vallankumouksemme kullakin etapilla on oma työväenluokan ja talonpoikaiston) suhteiden muotonsa, että jokaisessa uudessa etapissa se on tarkistettava ja uudelleen asetettava muuttuneita olosuhteita vastaavasti. Millainen on kysymyksen asettelu proletariaatin ja talonpoikaiston suhteesta tälläkertaa?

NKP(b):n XVII puoluekonferenssissa toveri Molotov erikoisesti korostaa proletariaatin ja talonpoikaiston sosialismin kulkemisen teiden erilaisuutta. Niin myöskin toveri Stalin jo puolueen XVI edustajakokouksessa ja puolueen KK:n päätöksissään elokuun toiselta päivältä 1931 ja helmikuun neljänneltä päivältä 1932 luonehtii tämän siirtymisen tiet ja sitä vastaavasti myöskin proletariaatin ja talonpoikaiston keskinäisten suhteiden muodot sosialismin rakentamisen tässä etapissa.

"Luokka-asemansa erikoisolojen vaikutuksesta työväenluokka kulkee talonpoikaiston edellä, sosialistisen talouden ko asteelle korkeimpien muotojen kautta. Työtätekevän talonpoikaiston aseman erikoisuudet aiheuttavat sen luokattomaan sosialistiseen yhteiskuntaan siirtymisen teiden erikoisuudet (joukko lisä-siirtymisasteita, pitempi aika yms.)", sanoi toveri Molotov XVII puoluekonferenssissa.

Tämän ja huomisen päivän kollektivistilla, joka eilen vielä oli vähäisestä omaisuudestaan kiinnipitävä pienomistaja, vaikkakin hän vallankumouksen koulussa ja kollektivisoinnin vuosina onkin suuresti muuttunut entisestä tsaristisen Venäjän talonpojasta, on vielä joukko pienomistaja- ja pientuottajatottumuksia. Siinä hänen luokka-asemansa erikoisuus. On ymmärrettävä, että vaikkakin miljoonaiset köyhien ja keskivaraisten joukot ovat päättävästi astuneet täyskollektivisoinnin tielle ja vaikka he lopullisesti ovatkin astuneet sosialismin tielle, niin ei se vielä merkitse, että he olisivat j o muuttuneet ja muokkaantuneet välittömästi siirtyäkseen kollektivismin korkeimpiin muotoihin.

Toveri Stalin jo XVI puoluekokouksessa määritteli maatalouden sosialistisen uudestirakentamisen ja talonpoikaiston sosialismiin siirtymisen tiet.

"Ensinnä kulkevat neuvostotaloudet, jotka ovat maaseudun vanhan järjestelmän uusimisen s e l k ä r a n k a n a. Niiden perässä seuraavat monilukuiset kollektiivitaloudet, jotka ovat maaseudun u u d e n l i i k k e e n t u k i k o h t i n a. Näiden kahden systeemin yhteistyö luo ehdot SSSR:n kaikkien alueiden täydellistä kollektivisoimista varten" (harvennukset minun, J. P.).

Tässä näemme leniniläisen asettelun maatalouden ja talonpoikaiston sosialismiin kehittymisen tiestä ja muodoista. Toveri Lenin puhui neppiin siirryttäessä: "Me olemme mainiosti selvillä siitä, että miljooniin talonpoikain pientalouksiin voidaan vaikuttaa vain vähitellen, varovasti, vain onnistuneella käytännöllisellä esimerkillä" ... ja että "sosialismia ei saa talonpojalle tyrkyttää väkipakolla... täytyy nojautua vain esimerkin voimaan ja siihen, että talonpoikaisjoukot omaksuvat sen arkipäiväpraktiikassa". (Proletariaatti ja talonpoikaisto.) Suuret, korkealaatuisen konetekniikan pohjalla rakentuvat ja kehittyvät, tyypiltään johdonmukaisesti sosialistiset neuvostotaloudet ovat maaseudun sosialistisen uudestirakentamisen selkärankana, sinä onnistuneena käytännöllisenä esimerkkinä, joka vakuuttaa talonpokaiston sosialistisen suurtuotannon etevämmyydestä pientuotantoon nähden ja itse kollektiiviset taloudet ja niiden kehitys antavat talonpoikaistolle mahdollisuuden omaksua sosialismi arkipäiväpraktiikassa.

Toveri Lenin puhui, että ylimeno uuteen järjestykseen on talonpojalle tehtävä yksinkertaiseksi, kevyeksi ja helpostisaavutettavaksi. Talonpoikaiston osuustoiminnallisia yrityksiä, jotka perustuvat vapaaehtoiseen yhteenliittymiseen, piti hän talonpoikaiston sosialismiin siirtymisen valtatienä sellaisessa maassa kun meillä, jossa proletariaatti on valloittanut valtiollisen vallan ja ryhtynyt systemaattisesti rakentamaan sosialismia, jossa maa on kansallistutettu ja jossa valtioksi järjestyneen proletariaatin käsissä on tyypiltään johdonmukaisesti sosialistinen suurteollisuus. Tämä leniniläinen talonpoikaispolitiikka ja siinä Leninin osuustoimintasuunnitelman johdonmukainen toteuttaminen käy esiin sekä puoluekonferenssin työstä että puolueen KK:n päätöksistä.

Toveri Molotov puhui XVII puoluekonferenssissa:

"Erikoisesti on tarkasteltava niitä keinoja, joiden avulla maataloutemme sosialistinen uudestirakentaminen tapahtuu. Tunnettua on, että tämä uudestirakentaminen tapahtuu kollektivisoinnin pohjalla. Tunnettua on myöskin, että kollektiivitaloudet ovat eräs muoto osuustoimintaa — osuustoiminnan korkein muoto, sen tuotannollis-sosialistinen muoto.

"Kollektiivitalouden eroavaisuudella valtiososialistisiin laitoksiin verrattuna on suuri poliittinen ja käytännöllinen merkitys. Kollektiivitalouden osuustoiminnallinen perusta sen artellimuodossa, osallistumisen vapaehtoisuus sekä uuden korkealaatuisen teknillisen perustan luominen kollektiivitalouksille valtion kannatuksen avulla ja johdolla sangen suuresti helpottaa talonpoikaisjoukkojen siirtymistä (itse kollektiivitalouksien kehityksen eri asteiden kautta) sosialismiin" (harvennukset ja alleviivaukset J. P:n).

Toveri Lenin puhui, että talonpoikaistoon voidaan vaikuttaa vain vähitellen ja että vain aste asteelta, etappi etapilta voidaan kulkea sosialismiin. Hän varoitti hyppäämästä yli määrättyjen etappien, sillä ne eivät voi vaikuttaa muuta kuin liikettä hidastuttavasti, takaisin työntävästi. "On eri asia kuvitella kaikkia työläisten yhtymiä sosialismin rakentamiseksi ja eri asia oppia tämä sosialismi käytännöllisesti niin rakentamaan, että jokainen pikkutalonpoika voisi ottaa osaa tähän rakennustyöhön", sanoi hän. (Osuustoiminnasta.) Puolueemme keskuskomitea päätöksissään elokuun toiselta päivältä 1931 ja helmik. neljänneltä päivältä 1932 varoittaakin eri kehitysasteiden ylihyppimisistä ja kaikenlaisista sosialismin rakentamisen suunnittelemisista ja alleviivaa, että puoluejärjestöjen tulee asettaa keskeisimmäksi työssään kollektiivisten talouksien organisatooris-taloudellisen lujittamistyön niiden nykyisessä artellimuodossa ja niiden edelleen kehittämisen eri asteiden kautta kulkemalla kollektivismin korkeimpiin muotoihin. Ja tov. Molotov sanoi XVII puoluekonferenssissa:

"Toisen viisivuotissuunnitelman aikana joutuu maaseudun koko työtätekevä joukko sosialistisen, kollektivismin ja korkealaatuisen konetekniikan pohjalla tapahtuvan rekonstruoinnin alaiseksi. Se ei luista sileästi, itsestään, vaan voi tapahtua vain kiivaasti taistellen maaseutu-kapitalismin jätteitä vastaan, vain taistellen kollektiivisten talouksien organisatoorisen ja taloudellisen lujittamisen puolesta ja samalla taistellen niiden uudeksi muokkaamisen puolesta, jotka vielä eilen olivat pienomistajia, mutta jo tänään ja huomenna kollektivisteja — tietoisia ja aktiivisia sosialismin rakentajia." (Alleviivaukset J. P:n)

Talonpoikaisto ei vielä ole kokonaan muuttunut ja muokkaantunut maaseudun uutta elämää varten, sen keskuudessa esiintyy ja tulee vielä esiintymään pikkuporvarillista horjumista, sen luokka-aseman ja sosiaalisen kehityksen erikoisuudet edellyttävät myöskin sosialismiin siirtymisen teiden erikoisuutta proletariaattiin verrattuna.

Kollektiivitalouksien osuustoiminnallinen perusta sen artellimuodossa ("kollektivistit ovat täysiä isäntiä artellissaan"), sen lujittaminen ja edelleen kehittäminen kollektivismin korkeimpiin muotoihin taistelussa kapitalististen jätteiden hävittämiseksi taloudesta ja ihmisten tietoisuudesta, on se tie jota talonpoikaisto tulee toisen viisivuotissuunnitelman aikana kulkemaan luokattomaan sosialistiseen yhteiskuntaan. Valtioksi järjestyneen proletariaatin kannatus, apu ja johto esiintyy ja toteutuu neuvostotalouksien ja kone-traktoriasemien kautta. Kollektiivitalouksien kehittämiseksi kollektivismin korkeimpiin muotoihin, pientuotannon hävittämisessä ja muuttamisessa johdonmukaisesti sosialistiseksi suurtuotannoksi tulee johtava merkitys olemaan neuvostotalouksilla ja kone-traktoriasemilla. "Valtiojärjestöjen yhteys kooperatiivi- ja kollektiivitalouksien järjestöjen kanssa kone-traktoriasemien kautta... omaa ensiluokkaisen merkityksen silmälläpitäen pikkutalouksien joukkosiirron jouduttamista ja lujittamista suuren sosialistisen talouden raiteille". (Molotov: Kansantalouden suunnitelmasta v:ksi 1932). Mutta niiden merkitys ei rajoitu vain pikkutalouksien joukkosiirron jouduttamiseen suuren sosialistisen talouden raiteille, vaan ne myöskin auttavat ja suuntaavat kollektiivitalouksien alkeellisempien muotojen korkeimpiin muotoihin kehittymistä ja tässä prosessissa itse kollektivistien uusiksi muuttumista.

"Maatalouden vaurastumisen ja rekonstruoinnin pohjalla, neuvostotalouksien ja kone-traktoriasemien vaurastumisen pohjalla toisen viisivuotissuunnitelman aikana ottaa melkoisia askeleita eteenpäin maataloustyön ja maataloudellisten työntekijäin muuttamiseksi. Kehittyen korkeimmille asteille kollektiivitaloudet ja niiden tuotanto yhä enemmän muuttuvat. Erilaisuus valtion tuotantolaitosten työntekijäin ja kollektivistien väliltä yhä enemmän häviää ja kumpaisistakin tulee luokattoman sosialistisen yhteiskunnan aktiivisia ja tietoisia rakentajia", sanoo Kuibyishev (Toisesta viisivuotissuunnitelmasta).

Tätä pientalouden ja talonpoikaiston sosialismiin ja luokattomaan sosialistiseen yhteiskuntaan siirtymisen teiden ja muotojen erikoisuutta eivät kaikki toverit oikein ymmärrä, eivät ymmärrä tätä lenniniläisen puolueemme proletariaatin ja talonpoikaiston keskinäisten suhteiden asettelua oikein. Keskusteluissa toisesta viisivuotissuunnitelmasta eräät toverit, eräissä laitoksissa esittivät virheellisiä ja tällä hetkellä erittäin vaarallisia katsomuksia juuri kysymyksessä missä muodoissa ja mitä teitä talonpoikaistalouden kehittyminen johdonmukaisesti sosialistiseksi suurtaloudeksi ja talonpoikaiston luokattomaan sosialistiseen yhteiskuntaan siirtyminen tulee toisen viisivuotissuunnitelman aikana tapahtumaan. Jotkut sanoivat esim: "Elkäämme näin valtavien kehitysperspektiivien ollessa edessä riidelkö nimistä, artelli, kommuuna, neuvostotalous". Erittäin virheelliseksi ja samalla vaaralliseksi muodostui (muiden virheiden ohella) toveri J. Ristolaisenkin hyvä yritys Vapaudessa N:o 93, selvittää puolueemme leniniläistä asettelua proletariaatin ja talonpoikaiston liitosta toisen viisivuotissuunnitelman jättiläistehtävän toteuttamisessa, ja paljastaa tämän asettelun opportunistiset vääristelyt. Asettuessaan aivan oikein "markkinasuhteiden tilavuuden supistumista ja muuttumista

kooperatiivi ja valtiojärjestöjen välisiksi sopimussuhteiksi" vastaan, hän itse virheellisesti selittää meidän kooperatiivisysteemimme ja valtiososialistiset järjestöt ja laitokset eri sektoreiksi, joiden välillä täytyy ilmetä luokkataistelua ja ettei edellinen voi muuttua kehitystietä jälkimäiseksi, johdonmukaisesti sosialistiseksi. Tällaisella käsityksellä ei ole mitään yhteistä lenininismin kanssa.

Toveri Lenin sanoi:

"Meillä vallitsevassa järjestelmässä osuustoiminnalliset laitokset kollektiivisina eroavat yksityiskapitalistisista, mutta eivät eroa sosialistisista, sillä ne ovat perustettu valtiolle kuuluvalle maaperälle ja sen tähden, että tuotantovälineet kuuluvat samaiselle valtiolle, se on työväenluokalle." (Osuustoiminnasta).

Pitipä hän vielä osuustoiminnan yksinkertaista kasvua meillä yhtenä kuin sosialismin kasvu ja selitti, että "väestön täydellisen osuustoimintaan kuulumisen oloissa me jo seisommekin molemmin jaloin sosialistisella maaperällä". Toveri Lenin ei asettanut kooperatiivisia laitoksia luonteensa puolesta valtiososialististen laitosten vastakohdaksi, periaatteellisesti niiden kanssa ristiriitaiseksi, kahteen eri sektoriin kuuluviksi, toisilleen vihamielisiksi, vaan sosialistisen sisällön ja muotonsa puolesta eri asteilla oleviksi, jolloin edellinen muuttuu jälkimmäiseksi (johdonmukaisesti sosialistiseksi) ei näiden välisen taistelun tuloksena, vaan näiden ja yksityistaloudellisen sektorin välisen ja näiden sisäisen kapitalismin ja yksityisomistuksen jätteitä ja pientuottajatottumuksia vastaan käymän taistelun tuloksena.

"Kollektiivinen talousmuoto on eräs muoto sosialistista taloutta. Siitä ei ole pienintäkään epäilystä", sanoo toveri Stalin ja "tunnettua on myöskin, että kollektiivitaloudet ovat eräs muoto osuustoimintaa — osuustoiminnan korkein muoto, sen tuotannollis-sosialistinen muoto" sanoo toveri Molotov.

Toveri Ristolaisen tapaan kysymyksen asettaminen kooperatiivisten järjestöjen ja valtiososialististen järjestöjen keskinäisistä suhteista — eri sektoreihin kuuluvina — merkitsee proletariaatin ja talonpoikaiston — kollektivistien — etujen yhteellisyyden kieltämistä luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamisessa. Se merkitsee puolueen nykyisen kollektiivitalouksien organisatooristaloudellisen lujittamispolitiikan kieltämistä ja se merkitsee kollektiivisten talouksien sisällä ja niiden ulkopuolella käytävän luokkataistelun eron hämäämistä. Tällainen kysymyksen asettelu antaa vain tukea luokkaviholliselle ja oikeisto-opportunisteille ja suosii vasemmistolaisia "ylihyppäämis yrityksiä" joita puolue pitää vakavana vaarana tällä kertaa, vaikka päävaara onkin oikeistolaisuus.

Kysymys maatalouden sosialistisen uudestirakentamisen ja talonpoikaiston luokattomaan sosialistiseen yhteiskuntaan siirtymisen teistä ja muodoista on samalla kysymys kaupungin ja maaseudun välisistä suhteista, on kysymys työväenluokan ja talonpoikaiston välisistä suhteista taistelussa toisen viisivuotissuunnitelman täydellisesti toteuttamisen puolesta. Tästä puolueemme leniniläisen asettelun oikein ymmärtämisestä riippuu menestyksemme edessä olevissa ja suoritettavana olevissa tehtävissä. Loppulausunnossaan XVII puoluekonferenssissa toveri Molotov korostikin sitä, että "puoluejärjestöjen työssä maaseudulla ja varsinkin kollektivisoinnin alalla sekä kysymyksessä kaupungin ja maaseudun välisistä suhteista meidän on huolehdittava periaatteellisesta selvyydestä bolshevistisessa mielessä". Tämä periaatteellinen selvyys on saavutettavissa tarkoin tutkimalla XVII puoluekonferenssin työtä ja erikoisesti sen asettamia toisen viisivuotissuunnitelman poliittisia perustehtäviä.

SSSR:n ammattiliittojen IX edustajakokous

(Jatk.)

SSSR:n ammattiliittojen Profinternissa olevan edustajiston selostuksen käsittelyn jälkeen edustajakokous siirtyy käsittelemään selostusta SSSR:n työasiain kansankomissariaatin työstä, jonka esittää tov. Tsihon.

Työläisten ja palveluskuntalaisten yleinen luku SSSR:ssä — lausuu tov. Tsihon — on kohonnut 11,5 miljoonasta v. 1928, 18,6 miljoonaan v. 1931, ja tulee kohoamaan v. 1932 21 milj. henkeen. 83 % teollisuustyöläisistä on jo tähän mennessä siirretty 7-tuntiseen työpäivään. Työttömyys on likvidoitu täydellisesti. Suuresti on edistytty naisten tuotantoon vetämisen alalla: naisten osuus sosialistisessa taloudessa määritellään tänä vuonna 33 %:ksi, sitä vastoin kun se vuonna 1928 oli vain 26,5 %. Työläisten keskimääräinen palkka kohosi v. 1931 — 56 %. Yhteiskunallisen vakuutuksen budjetti kohoaa v. 1932 3,5 miljard. ruplaan, kun se v. 1928/29 oli vain 1,425 milj. ruplaa. Asuntorakennukseen tullaan kuluvana vuonna sijoittamaan 2 miljard. rpl., v. 1928/29 tähän tarkoitukseen sijoitettiin vain 430 milj. rpl. Tämän vuoden asuntorakennussuunnitelma merkitsee ei vähemmän kun 3 milj. hengen asunnolla varustamista.

Nämä numerot selvästi kuvaavat sitä edistystä, minkä sosialismia rakentava Neuvostoliiton työväenluokka on aikaansaanut työläisten taloudellisen aseman parantamisen alalla. NKP(b):n KK:n päätösten mukaisesti työläisten elintaso tulee toisen viisivuotissuunnitelman aikana kohoamaan SSSR:ssä kaksin-kolminkertaisesti suhteessa vuoden 1932 tasoon.

Työasiain kansankomissariaatin entinen oikeisto-opportunistinen johto suhtautui täysin byrokraattisesti työkysymyksiin tällä etapilla. Jaettiin kymmeniä miljoonia ruplia sadoille tuhansille työttömille, samaan aikaan kun teollisuutemme vaati työvoimaa ja varoja.

Vuodesta 1930 lähtien työasiain kansankomissariaatti on toteuttanut suuren joukon ratkaisevia toimenpiteitä sosialistisen rakennustyömme edistämiseksi. On järjestetty työvoiman oikein jaottelun kontrolli. Toteutetaan sivuansiotöiden suunnitelmallistuttamista. Järjestetään voimakasta uusien ammattitaitoisten kaadereiden valmistamista tehdaskoulujen kautta. Paranevat työsuojeluksen ehdot ennenkaikkea kansantaloutemme johtavilla aloilla. Suoritetaan työpalkkakysymyksen uudelleenjärjestely vastuuttomuuden ja palkkojentasoituspolitiikan likvidoimiseksi. Yhteiskunnallinen vakuutus on suunnattu uusille raiteille. Uusi lainlaadinta orientoituu työkurin lujittamis-tehtäväin mukaisesti.

Nopea työväenluokan kasvu (tänä vuonna on hankittava yksistään tärkeimmille aloille 1 milj. uusia työläisiä) asettaa ammattiliitoille hyvin suuren ja vastuunalaisen tehtävän uusien työläisainesten kasvatuksen alalla. Samoin on niiden kiinnitettävä vakavaa huomiota taistelun kehittämiseksi niitä vieraita aineksia vastaan joita tämän nopean kasvun yhteydessä työntyy työväestön keskuuteen.

Tämän jälkeen tov. Tsihon siirtyy SSSR:ssä työskentelevien ulkolaisten työläisten ja spesialistien aseman luonnehtimiseen. Ulkoiset työläiset ja spesialistit osallistuvat aktiivisesti sosialismin rakentamiseen maassamme. Monet ulkolaisista spesialisteista ovat palkitut hyvästä työstä ja arvokkaista rationalisointiehdotuksista tuotannossa. Tämä todistaa, että heihin on tarttunut työläistemme työinnostus sosialismin rakentamiseksi.

Käsitellessään kysymystä työpal-

kasta, selostaja mainitsee, että keskimääräinen kuukausipalkka teollisuustyöläisille kohoaa v. 1932 51 prosentilla suhteessa vuoteen 1928, mutta työläisperheen budjetti kohoaa vieläkin huomattavammin. Hän esittää havainnollisia esimerkkejä siitä, kuinka eri perheiden budjetti on vuodesta 1928 kasvanut kaksin- jopa kolminkertaisesti, ottamatta lukuun samanaikaisesti tapahtuvaa työpalkan kasvua. Tämä tulojen monikertaistuttaminen on tapahtunut sen kautta, että työssäkäyvien perheenjäsenten luku on lisääntynyt.

Erikoista huomiota on kiinnitettävä ammattitaidottomien työläisten aseman parantamiseen. Tässä mielessä on ennenkaikkea pyrittävä kohottamaan heidän ammattitaitoaan.

Työpalkkasysteemin uudelleenjärjestely on saanut aikaan työn tuottavaisuuden kasvun. Kuitenkaan puolueen ohjeita työpalkkasysteemin uudelleenjärjestämisestä ei ole vielä läheskään täydellisesti toteutettu. Hyvin huonosti on vielä asetettu kysymys työn teknillisestä normeerauksesta. Tähän kysymykseen kiinnitetään nyt erikoista huomiota kasvattamalla kaadereita normeeraustyötä varten.

Kuluvana vuonna tulee pääasiassa suoritetuksi siirtyminen 7-tuntiseen työpäivään. Tämän yhteydessä erikoisen tärkeän merkityksen saa työn oikein järjestely ja työajan oikein käyttö. Työviikkosysteemi tulee tuotantolaitoksissa järjestää tarkasti pitäen silmällä tuotannon kohottamisen intressejä.

Tov. Tsihon painostaa edelleen selostuksessaan niitä tehtäviä, jotka ammattiliitoilla on edessään työkurin kohottamisen alalla. Tämän yhteydessä on erikoisesti kiinnitettävä huomiota niiden epäkohtien poistamiseksi jotka ilmenevät työläisten sijoittelussa katsomatta heidän ammattitaitoisuuteensa. Esimerkiksi Stalinin tehtaan työkaluverstaassa työskentelee 40 % työläisistä ei omalla ammattialallaan. Samoin monissa tehtaissa on liikaa työvoimaa, kun taas toisissa samaan aikaan on työvoimasta puute.

Tämän jälkeen selostaja kiinnittää edustajakokouksen huomion työn suojeluksen ja yhteiskunnallisen vakuutuksen kysymyksiin, joihin ammattiliittojen, huolimatta suurista saavutuksista tällä alalla on kiinnitettävä entistä suurempaa huomiota. Työn suojelukseen varattuja määrärahoja ei ole käytetty täydellisesti eikä tämän alan kaaderien ammattitaito ole kohotettu vielä vastaavalle tasolle. Samoin yhteiskunnallisen vakuutuksen alalla on puutteita (ei käytetä varoja oikein, heikosti kontrolloidaan jne.) joiden poistamiseksi on työskenneltävä. Yhteiskunnallisen vakuutuksen neuvoston on kiinnitettävä huomionsa paikalliskassojen auttamiseen.

Lopettaen selostuksensa tov. Tsihon painostaa, että kaikkien näiden kysymysten ratkaisu, sosialistisen taloutemme rakentamisen edistystä silmälläpitäen, voidaan suorittaa menestyksellisesti työasiain elimien ja ammattiliittojen kaikinpuolisen yhteistyön, käytännöllisen yhteistyön kautta.

Tämän jälkeen tov. Pjatakov, tehden edustajakokoukselle raskaanteollisuuden kansankomissariaatin selostuksen, kiinnittää huomiota muunmuassa seuraaviin kysymyksiin.

Selostuksensa alussa selostaja kuvailee kuluvan vuoden käänteentekevää merkitystä sosialistisessa rakennustyössämme. Luonnehtii sitä suunnatonta kehitystä, mikä tapahtuu ennenkaikkea raskaanteollisuuden alalla, josta todisteena ovat ne lukuisat uudet- ja uudelleenrakennetut tehtaat, jotka tänä vuonna astuvat sosialistisen teollisuutemme rintamaan. Raskaalle teollisuudelle asetetut tehtävät v. 1932 voidaan lyhyesti esittää seuraavilla kolmella perusluvulla: täytyy turvata 18 miljardia ruplaa käsittävä bruttotuotanto; täytyy rakentaa alentamalla tuotantohintaa 10 mil-

jaard. rpl; täytyy alentaa tuotteiden tuotantohintaan 8 %:lla.

Puhuen lähemmin raskaanteollisuuden ohjelmasta viisivuotissuunnitelman viimeiselle vuodelle tov. Pjatakov lausuu m. m. seuraavaa. V. 1932 bruttotuotannossa näyttelee huomattavimpaa osuutta konerakennusteollisuus. Sen täytyy tuottaa erilaisia tuotteita kaikkiaan 6,800 milj. rpl. arvosta. Kuitenkin konerakennusteollisuuden tuotannolliset mahdollisuudet ilman minkäänlaista epäilystä antavat tilaisuuden tämän summan huomattavaan ylittämiseen. Meidän laskelmiemme mukaan konerakennusteollisuus voisi v. 1932 tuottaa ei vähempää kuin 9 miljardia rpl. arvosta tuotteita. Konerakennusteollisuudelle suunnitelmassa asetetut tehtävät voivat kuitenkin tulla täytetyiksi vain sen kautta, että musta metallurgia täyttää sille asetetut tehtävät, s. o. 1,814 milj. rpl. arvosta tuotteita. Mustan metallurgian ohjelman täyttäminen taas riippuu siitä, että täytetään koksintuotannon suunnitelma, joka käsittää 13,4 milj. ton. Samoin koko teollisuuden suunnitelmien täyttäminen vaatii kaikkien polttoainehankinnan suunnitelmien sekä sähköistämissuunnitelmien täyttämistä. Energeettisen ja polttoaineteollisuden täytyy antaa tuotteita yhteensä 3 miljard. 533 milj. rpl. arvosta.

Erikoisen huomattava osuus tämän yhteydessä on värimetallien tuotannolla, jonka tuotteiden arvo v. 1932 tulee olemaan 716 milj. ruplaa. Samoin esiintyvät ratkaisevina yleisissä suunnitelmissa vuoriteollisuuden, rakennustarpeita tuottavan teollisuuden ja kemiallisen teollisuuden suunnitelmien täyttäminen.

Taistelu metallista on taistelua sosialismin puolesta. Heikoimpana renkaana on kuluvana vuonna juuri mustan metallurgian ala. Puolue ja hallitus ovat tehneet päätöksen kaikkien voimien keskittämisestä ennenkaikkea tämän ahtaan paikan poistamiseksi. Samaan aikaan kun muut tuotantoalat ovat viimeisinä vuosina huomattavasti kohonneet, on musta metallurgia pysynyt suurinpiirtein paikallaan, 5 milj. ton. tuotannon tasolla. Tänä vuonna sen täytyy kohottaa tuotantonsa 5 milj. tonnista 9 milj. tonniin. Jos me tämän suunnitelman toteutamme, voimme me jo v. 1933 tuottaa valurautaa ei vähempää kuin 12—13 milj. tonnia, mikä merkitsee huomattavaa teollisuutemme metallinälän poistamista. V. 1932 suunnitelma mustan metallurgian alalla on valmistuksena toiselle viisivuotissuunnitelmalle, ja sellaisena on myöskin huomattavassa määrin mustan metallurgiakysymyksen ratkaisevana suunnitelmana yleensä. Tämän vuoden ensimmäisellä neljänneksellä on jo huomattavia saavutuksia tällä alalla. Valuraudan vuorokausituotanto on 15,300 ton. ja huhtikuussa on asetettu kysymys jo 17 tuh. tonnista, kun viimevuoden ensimmäisen neljänneksen samat luvut olivat vain 12 tuh. tonnia. Samanlaista nousua on havaittavissa myöskin teräksen tuotannon alalla, mutta siitä huolimatta ensimmäisen neljänneksen tuotantosuunnitelma ei ole täytetty täydellisesti. Suunnitelmien täyttämiseksi vaaditaan vielä paljon organisatooris-teknillistä työtä itse tehtaissa.

Seuraavana v. 1932 suunnitelman oleellisempana osana on kivihiilen tuotantosuunnitelma. Kivihiilentuotannon täytyy kohota 88,5 milj. tonniin, viimevuonna oli kivihiilen tuotanto 56 milj. tonnia. Selostaja kuvaa seikkaperäisesti eri kivihiilikaivantojen tuotannon kulkua osoittaen niitä puutteita, jotka ovat huomattavimpina, sekä keinot niiden poistamiseen. Kivihiilituotannon vuoden 1932 tuotannollisen ohjelman täyttämiseksi meidän täytyy perusteellisesti muuttaa suhteemme kaivoksiin. Aikaisemmin silloin kun ei vielä ollut laajassa mielessä alettu toteuttaa mekanisoimista, kaivoksen johtaja oli pääasiassa elävän voiman organisaattori. Tällä hetkellä kaivokseen täytyy suh-

tautua kuten tehtaaseen, tosin kyllä kuten omalaatuiseensa tehtaaseen, jossa työskentelee erilaisia ja hyvin monimutkaisia mekanismeja, vaatien omalaatuistaan käsittelyä, valvontaa, hoitoa, remonttia, teknillisesti oikeata työn jakoa jne. Tällä hetkellä kaivoksen johtajan täytyy olla ei enään vain vuori-insinööri sanan vanhassa merkityksessä, vaan insinööri-mekanikko, tosin kyllä kaivosmekanikko, mutta kuitenkin mekanikko. Keskeisimpänä ja perustavimpana tehtävänä kivihiilituotannon alalla vanhojen kaivosten mekanisten osien järjestykseen saattamisen rinnalla esiintyy uusien kaivosten, ja uuden tekniikan omaksuminen sekä tuotannon järjestelyn uudella tavalla asettaminen niin, että nopeasti kohoaisi sijoitettujen pääomien vaikutus kivihiiliteollisuudessamme. Samalla kun me kiinnitämme huomiota kivihiilituotannon mekanisoimiseen ja työn järjestelyyn, työn tuottavaisuuden kohottamiseen, on meidän erikoisesti kiinnitettävä huomiota myöskin hiilen laadun parantamiseen ja erikoisesti sen hiilen joka menee koksin valmistukseen.

Naftateollisuus on täyttänyt suunnitelmansa ensimäisen neljänneksen aikana 97 % ja kasvanut verrattuna viimevuoden ensimäiseen neljännekseen 10,6 %. Naftateollisuuden tämän etapin tärkeimpänä kysymyksenä esiintyy kysymys transporteerauksesta.

Erikoisesti tulee alleviivata myöskin turpeenhankinta, sillä vaikka se ei näyttelekään ratkaisevaa osuutta yleensä polttoainetuotannossa, on sillä kuitenkin sellaisille alueille kuin Leningradin, Moskovan ja Nishegorodskin piirit erittäin ratkaiseva merkitys. Näille alueille tulemme tekemään suuren karhunpalveluksen ellemme kiinnitä erikoista huomiota turvetuotantoon ja näiden alueiden hyvällä turpeella varusteluun.

Puhuessaan lähemmin maamme konerakennusteollisuuden johtavasta osuudesta selostaja m. m. mainitsee: Konerakennusalalla esiintyy perustavimpana vaikeutena uudempien koneiden, sellaisten joita meillä ei koskaan aikaisemmin ole tuotettu, tuotannon omaksuminen. Konerakennusteollisuuden edessä on suunnaton työkenttä. Horjumaton taistelu metallin säästämisen puolesta mobilisoimalla tähän taisteluun joukot, esiintyy meidän tärkeimpänä tehtävänämme. Sillä v. 1932 yleisen rakennustyömme ahtaimpana kohtana esiintyy ei niin suuressa määrin rakennusaineiden puute kuin koneisto ja tämän vuoksi jokainen miljoona rupla minkä konerakennusteollisuus tuottaa yli suunnitelmiensa epäilemättä laajentaa perusrakennustöiden piiriä ja nopeuttaa uusien objektien käyntiinlaskua, s.o. kohottaa maan tuotantovoimien yleistä tasoa.

Puhuessaan kuluvan vuoden ensimäisen neljänneksen yhteenvedoista, selostaja mainitsee, että yleensä olemme tehtävästämme suoriutuneet hyvin. Ainakin jokatapauksessa paremmin kuin viimevuoden ensimäisellä neljänneksellä. V. 1931 I neljänneksen tuotanto oli 2,553 milj. rpl., kun taas tämän vuoden I neljänneksen tuotanto 3,434 milj. rpl., s. o. tuotannon nousu 34,5 %. Tämän yhteydessä on erikoisesti merkillepantava, että samaan aikaan kun I neljänneksen tuotanto suhteessa viimevuoden viimeiseen neljännekseen muodostaa 99,4 %, s.o. oli samalla tasolla, oli se v. 1931 I neljänneksen tuotanto suhteessa v. 1930 viimeiseen neljännekseen 4 % alempana.

Kuukausittain on bruttotuotanto ollut seuraava: Tammikuussa — 1,107 milj. rpl., Helmikuussa — 1,112 milj. rpl., Maaliskuussa — 1,215 milj. rpl.

Tämän jälkeen selostaja luettelee yksityiskohtaisesti eri tehtaiden suunnitelmien toteuttamisen asteen ja erikoisesti osoittaa että huolimatta joidenkin alojen jälellejäämisestä suunnitelmiensa täyttämisessä on raskas-

teollisuus tehnyt huomattavan askeleen kehityksessään eteenpäin.

Erikoisen huomattavan osan selostuksessaan tov. Pjatakov omistaa sosialistiselle kasaantumiselle yhtenä tärkeimpänä polittisena tehtävänä. Tämän yhteydessä hän erikoisesti kajoaa kysymykseen itseishinnan alentamisesta. Tällä alalla on havaittavissa seuraavanlainen kehitys (numerot koskevat Kork. kansantalousneuvoston alaista teollisuutta):

v. 1926—27 .	tuotantohinta aleni	1,8%:lla
v. 1927—28 .	„ „	6,2%:„
v. 1928—29 .	„ „	4,2%:„
v. 1929—30 .	„ „	7,2%:„

V. 1931 itseishinta kohosi 6 %:lla. Tänä vuonna meidän täytyy alentaa itseishintaa 8 %:lla. V. 1931 havaittu tuotantohinnan nousu ei kuitenkaan ole mikään yleinen ilmiö siinä mielessä että se esiintyisi suuntana. Huomattavimpina syinä hitaaseen tuotantohinnan laskuun tai sen kohoamiseen joillakin aloilla tai eri tehtaissa on ollut ennenkaikkea se, ettei ole oikein käytetty koneistoa, on tehty virheitä itse työn järjestelyssä, eikä ole oikein käytetty poltto-, raaka- ja erilaisia tarveaineita.

Perustavimpana elementtinä repeämään tuotantohinnan alalla on v. 1931 esiintynyt suuri ylikulutus työpalkkoihin. Suunnitelman mukaan edellytettiin työntuottavaisuuden nousu 28 %:ksi työpalkan kohotessa 7 %:lla. Yksistään tämän täytyi aikaansaada Kork. kansantalousneuvoston alaisen tuotannon piirissä itseishinnan alenemisen 5,5 %:lla. Todellisuudessa työn tuottavaisuus suhteessa vuoteen 1930 kohosi 4,1 %:lla, mutta keskimääräinen työpalkka kohosi 17 %. Huonosti oli järjestetty työ ja palkkasysteemi, oli vastuuttomuutta ja palkkojen tasoittamista. Heikkoa oli tehtaiden sisäinen suunnitelmallisuus, teknillinen normeeraus ja kontrolli sekä liian vähän kiinnitettiin huomiota urakkasysteemin vakiinnuttamiseen ja sovelluttamiseen. Erikoista huomiota on kiinnitettävä kysymyksiin työn tuottavaisuudesta, työpalkkakuluihin sekä kuljetuskustannuksiin, sillä tässä on avain itseishinnan alentamisen suunnitelman täyttämiseen v. 1932. Tässä ei ole luonnollisesti kuitenkaan kysymys mistään työvoiman puristamisesta, kysymys ei ole yleensä työn intensiivisoimisen kohottamisesta — vaan ennenkaikkea kysymys työn oikeasta järjestelystä, työprosessien oikeasta järjestelystä, oikeasta teknillisestä komennosta tuotannossa koneiston oikeasta hyväksikäytöstä ja oikeasta suhtautumisesta velvollisuuksiin.

Selostuksensa lopussa selostaja painostaa erikoisesti Stalinin 6 ehdon kaikinpuolisen toteuttamisen tärkeyttä. Oikein täyttäen ja käytännöllisesti sovelluttaen Stalinin 6 ehtoa jokaisen tuotantoalan vaatimuksia vastaavalla tavalla, teknillisesti oikein järjestäen tuotannon tulemme täyttämään eteemme asetetut tehtävät niin tuotannon kuin myöskin rakennustyön alalla.

Tämän jälkeen esittää tov. Kuibyshev laajan, SSSR:n suunnittelukomitean selostuksen toisesta viisivuotissuunnitelmasta. Selostuksen alussa tov. Kuibyshev luonnehtii sosialistista rakennustyötä SSSR:ssä ja kapitalistisen talouden rappeutumista. XVII puoluekonferenssin päätöksellä luokattoman yhteiskunnan rakentamisesta omaa yleismaailmallis-historiallisen merkityksen. Nämä tehtävät voivat tulla toteutetuiksi vain sen kautta että menestyksellisesti täytämme ensimäisen viisivuotissuunnitelman. Ensimäisen viisivuotissuunnitelman perusajatuksena oli lujan teollisen perustan luominen, s. o. mahtavan uusiaikaisen teollisuuden luominen, joka pystyy uudelleen luomaan koko kansantalouden ja kohottamaan sen korkealle teknilliselle tasolle. Tämä viisivuotissuunnitelman tehtävä on mitä laajemmin täyttymässä. Toiseen viisivuotissuunnitelmaan me siirrym-

me sellaisin tehdasjättiläisin, jotka tekevät teollisen perustamme riippumattomaksi ja lujaksi, jotka antavat meille mahdollisuuden toisen viisivuotissuunnitelman aikana uudelleenjärjestää kaikki kansantalouden eri alat.

Viisivuotissuunnitelman toteuttaminen on tapahtunut lyhyemmässä ajassa kun suunnitelmat edellyttivät, minkä yhteydessä ilmeni välttämättömyys osittain suunnitelman uudistamiseen, ilmaantui uusia mahdollisuuksia tempojen kohottamiseen ja toiselta puolen ilmaantui vaikeuksia. Nopeammin kuin suunnitelma edellytti me menimme eteenpäin kollektiivisoimisen alalla; nopeammin kasvoi ja lujittui raskas teollisuus, mutta kohtasimme suuria vaikeuksia laadullisten osoittimien täyttämisessä: jälelle jää karjanhoidon kehitys, liikenne, ja jotkut teollisuusalat. Näista teollisuusaloista haluaisin erikoisesti alleviivata sementti- ja rakennustarve-teollisuuden, jotka jäävät jälelle verrattuna niihin tempoihin jotka ovat välttämättömiä teollisuuden- ja asuntorakennuksen kehittämiseksi.

Meidän voimakas nousumme viisivuotissuunnitelman menestyksellisesti täyttyessä sattuu yhteen voimakkaan kapitalistisen pulan kanssa. Niiden kolmen vuoden aikana jotka ovat kuluneet Amerikan kapitalistisen talouden "kukoistuksen" päättymisestä, kapitalismin pula on muodostunut yleiseksi pulaksi. Ei ole sellaista kapitalistista maata, joka voisi tänä päivänä kehua hyvällä konjunkturilla. Pulan syvyyttä kuvaa seuraavat seikat: vain v. 1931 toisella puoliskolla 19 maassa tapahtui valuutan lasku, mikä liittyi kultakunnasta poistumiseen, 24 maata suoritti yhden tai toisenlaista lainlaadintaa valuuttaoperatsioiden rajoittamiseksi. Yhtä laajasti turvaudutaan lakeihin tuonnin rajoittamiseksi. 11 maassa on asetettu valtion monopoli määrättyjen tavarain tuonnille, 32 maassa on kohotettu tuontitulleja jne. jne. Kaikki tämä kuvaa kuinka pula on vallannut kirjaimellisesti kaikki kapitalistisen valtion elämän alat. Amerikan teollisuuden tuotanto, verrattuna pulanedelliseen korkeimpaan tasoon laski v. 1931 loppuun mennessä 43 %, Saksan — 41 %, Englannin — 21 %, Raskan — 19 %, Japanin — 10 %. Tämän yhteydessä kasvaa nopeasti työttömyys. Pula kärjistää nopeasti imperialismin ristiriitoja työntäen kapitalistisia maita välittömään sodanvalmisteluun ja sotaan. Imperialistit panevat liikkeelle kaikki voimansa, saadaksensa syntymään yhtenäisen rintaman Neuvostoliittoa vastaan. Naapurimaassamme jo tapellaan ja yrittää kapitalistinen maailma kaikenlaisten provokatooristen keinojen avulla siirtää tämän sodan Neuvostomaan alueelle, provosoida meidät sotaan. Tämä ei tule onnistumaan, sillä meidän politiikkamme on johdonmukaista rauhanpolitiikkaa.

Lähtiessään puhumaan toisen viisivuotissuunnitelman tehtävistä, tov. Kuibyshev lausuu — toinen viisivuotissuunnitelma esiintyy kaiken toisen ihmisen harjoittaman toisen riistämisen kaikkien mahdollisuuksien lopullisen hävittämisen ja luokkien yleensä hävittämisen suunnitelmana. Luokattoman yhteiskunnan rakentaminen merkitsee tieteellisen sosialismin aatteiden käytännöllistä toteuttamista 1/6 osalla maapalloamme. Sosialismi muuttuu kaukaisen tulevaisuuden haaveesta käytännölliseksi tosiasiaksi. Tämä kaikki kuitenkin tapahtuu ankaran luokkataistelun kautta. Luokkataistelu tulee jatkumaan myöskin toisen viisivuotissuunnitelman aikana. Kapitalismin jätteet tulevat muodossa tai toisessa hyökkäämään proletariaatin diktatuuria vastaan. Nämä jätteet tulevat kaikin tavoin auttamaan ulkoisen kapitalismin taistelua meitä vastaan.

Sosialismi, jonka rakentamista me päätämme, esiintyy kommunismin ensimäisenä vaiheena. Se on aikajakso, jolloin sosialistinen sektori esiintyy

kokonaan ja täydellisesti hallitsevana, mutta siitä huolimatta raha ja neunostokauppa säilyttää merkityksensä, eivätkä kuole (mikä tulee tapahtumaan vasta täydellisen kommunismin vallitessa). Toisin sanoen sosialismi on se kommunistisen yhteiskunnan vaihe, joka, Leninin lausunnon mukaan, on vasta astunut ulos kapitalismista, joka kantaa vielä vanhan yhteiskunnan leimaa.

Tärkeimpänä momenttina yhteiskunnan uudelleenjärjestämisessä uusille, sosialistisille perusteille esiintyy kapitalismin jätteiden voittaminen ihmisten tietoisuudessa. Tämän suorittaminen samoin kuin sosialismin voitto yleensä vaatii suurta työn tuottavaisuuden kohottamista, sosialistista suhtautumista työhön. Lenin puhui: "Työn tuottavaisuus — tämä on loppukädessä kaikkein tärkein, itse pääasia uuden yhteiskuntajärjestelmän voitolle." Kaikki edellytykset työn tuottavaisuuden kohottamiselle ovat meillä olemassa.

On aivan selvää, että ammattiliitoille lankeaa erittäin suuri osuus tässä ihmisten uudelleenmuokkaamisessa, sosialistisen työhön suhtautumisen juurruttamisessa ja omistuspsykologian poistamisessa. Ei ole liioittelua jos sanomme, että ammattiliittojen täytyy muodostua ja muodostuvat perusuomaksi, minkä kautta tapahtuu työtätekevien uudelleen kasvattaminen, minkä kautta tapahtuu laajempi uusien työmuotojen kehittäminen. Ammattiliittojen täytyy tässä mielessä kaikinpuolisesti kehittää sosialistisia työmuotoja sosialistista kilpailua ja iskuruutta.

Edelleen selostaja alleviivaa että toisen viisivuotissuunnitelman yhtenä perustavimpana tehtävänä on tuotantovoimien sosialistinen sijoittelu. Selostaja viittaa Engelsin, Leninin ja Stalinin lausuntoihin tuotantovoimien sosialistisesta sijoittelusta ja tämän problemin tärkeydestä, jotka lausunnot esiintyvät perustavina toisen viisivuotissuunnitelman laadinnassa.

Toisen viisivuotissuunnitelman aikana täytyy tapahtua teollisuuden siirtäminen uusien polttoaine- ja energeettisten tukikohtien läheisyyteen.

Maatalouden spesialisoimisen määrittelyssä rajonittain tulee lähteä jokaisen rajonin maaperä- ja meteorologisista ehdoista. Samoin täytyy liikenteen kehittäminen sovelluttaa silmälläpitäen tuotantovoimien sosialistista sijoittelua. Toiselle viisivuotissuunnitelmalle on luonteenomaista kaikkien rikkauksien kombineerattu hyväksikäyttö, suurien kombinaattien muodostaminen, jollaisia muunmuassa ovat Magnitostroi, Dneprokombinat, jne.

Toisen viisivuotissuunnitelman aikana ei tule olemaan sellaista rajonia missä ei tapahtuisi voimakasta kehitystä.

Puhuessaan kansantalouden eri alojen kehityksestä toisen viisivuotissuunnitelman aikana selostaja viittaa XVII puoluekonferenssin päätökseen, minkä mukaan valuraudan tuotanto tulee olemaan 22 milj. tonnia, kivihiilen tuotanto 250 milj. ton., 100 milj. kilowatti-tuntia sähköenergiaa, konerakennustuotannon laajeneminen 3—3,5 kertaiseksi.

Kaikkien tuotantoalojen suhteellisen kehityksen yhteydessä tulee vuosituotannon kasvu olemaan keskimäärin 20—25 %. Jos tätä kasvua verrataan kapitalististen maiden tuotannon parhaimpien vuosien kasvuun jäävät kapitalistiset maat meistä suuresti jälelle.

Maatalouteen nähden meidän tulee toteuttaa täydellinen yhteiskunnallistuttaminen ja mekanisoiminen toisen viisivuotissuunnitelman aikana. Tämä esiintyy keskeisimpänä tehtävänä maatalouden alalla. Kollektiivisten talouksien ja neuvostotalouksien organisatooris-taloudellinen lujittaminen tulee pysymään päiväjärjestyksessä myöskin toisen viisivuotissuunnitelman aikana, muodostaen yhä laajen-

tuvat mahdollisuudet maatalouden kehitykselle. Tuotannollisena tehtävänä maataloudelle toisen viisivuotissuunnitelman aikana asetetaan tuotannon 2—3 kertaistuttaminen verrattuna ensimäisen viisivuotissuunnitelman viimeiseen vuoteen. Yleisen kylvöpinta-alan täytyy kohota 170 milj. ha., ja jyväviljan viljelysala koltalouksissa ja neuvostotalouksissa — 116 milj. ha. Satoisuuden tulee kohota 40 %, mikä merkitsee keskimäärin 120 puudan satoisuutta hehtaarilta. Tämä on saavutettavissa kehittämällä lannoitusta ja taistelua kuivuutta vastaan.

Erikoisen suurta huomiota on kiinnitettävä liikenteen parantamiseen. Uusia rautateitä tullaan rakentamaan toisen viisivuotissuunnitelman aikana 25—30 tuh. km. niiden 70 tuh. km. lisäksi mitä me jo nyt omaamme. Samalla on kiinnitettävä huomiota olevien teiden kaikenpuoliseen kunnostamiseen, mekanisoimiseen, sähköistämiseen jne. Erikoista huomiota on kiinnitettävä vesiliikenteen kehittämiseen, niin että toisen viisivuotiskauden lopussa voisimme kuljettaa 30 % tavaraliikenteestä vesiteitse.

Pysähdyttyään vielä työläisten aineellisen aseman parantamisen kysymyksiin selostaja painostaa selostuksensa lopussa laajojen joukkojen toisen viisivuotissuunnitelman suunnitteluun vetämisen välttämättömyyttä. Ammattiliittojen perustehtävänä täytyy olla joukkojen mobilisoiminen tähän työhön. Vedoten edustajakokoukseen selostaja lausuu lopuksi — teidän avullanne me luomme ja täytämme toisen viisivuotissuunnitelman, suunnitelman luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamiseksi.

P. JUDIN.

Leninin oppien vääristelyä vastaan kulttuurivallankumouksen kysymyksissä

KULTTUURITEORIAN ja kulttuurivallankumouksen kysymyksillä on aivan erikoinen periaatteellinen ja käytännöllinen merkitys taistelussa sosialismin rakentamisen puolesta. Kirjassaan **Osuustoiminnasta** V. I. Lenin kirjoitti, että "tämä kulttuurivallankumous on nyt meille riittävä, jotta maamme osoittautuisi täydellisesti sosialistiseksi maaksi." Samoin kuin marxilais-leniniläisen teorian ja käytännön kaikissa muissakin kysymyksissä, samoin myöskin leniniläisen kulttuuriteorian ja kulttuurivallankumouksen kysymyksissä opportunistit ja revisionistit vääristelevät ja revisioivat leniniläisiä katsantokantoja. Leninin oli käytävä jatkuvasti päättävää taistelua kaikenlaisia revisionisteja vastaan kulttuuriteorian kysymyksissä.

Vallankumouksen vuosina Lenin kävi ankaraa taistelua bogdanovilaista kulttuuriteoriaa vastaan. A. Bogdanov, lähtien omasta subjektiivisidealisesta empiriomonistisesta filosofiastaan, oli sitä mieltä, että "yhteiskunnallinen elämä kaikissa ilmenemismuodoissaan on tietoisesti psyykillistä... Yhteiskunnallinen oleminen ja yhteiskunnallinen tietoisuus ovat, sanan täsmällisessä mielessä, samaisia" (Y h t e i s k u n n a n p s y k o l o g i a s t a).

Lähtien välittömästi tästä teoriastaan A. Bogdanov kehitteli omia katsantokantojaan ja mielipiteitään kulttuurin kysymyksistä. Bogdanovin mukaan kulttuuri — on puhtaasti henkinen tuote, jota luodaan kaikesta työväenluokan elämästä ja taistelusta riippumatta ja irrallisena. Bogdanovin mukaan "proletaarinen kulttuuri" on myöskin luotava kokonaan erillisenä ja ilman mitään yhteyttä menneisyyden kulttuuriperinnön kanssa. Vuonna 1920 Lenin kirjoitti bogdanovilaisen kulttuuriteorian johdosta seuraavaa: "Muka proletaarisen kulttuurin" muodossa A. A. Bogdanov ajaa porvarillisia ja taantumuksellisia näkökantoja" (Kootut teokset, XIII nide siv. 15).

Myöskin Trotski taisteli leniniläistä teoriaa vastaan proletaarisesta kulttuurista. Tämä menshevikki kielsi kokonaan proletaarisen kulttuurin. Hänen mielestään ei proletariaatilla ole aikaa askarrella sellaisten kuin kulttuurikysymysten kanssa.

"Aivan yksinkertaisesti, riittääkö proletariaatilla aikaa proletaarisen kulttuurin luomiseen?... Diktatuurin kaudella ei uuden kulttuurin luomisesta, toisin sanoen mittasuhteiltaan mitä suurimmasta historiallisesta rakennustyöstä, voi olla edes puhettakaan..." (L. Trotski, Kirjallisuus ja vallankumous, siv. 126—137).

Leninin mukaan ei kulttuuri rajoitu yksinomaan ihmisen kasvatukseen, puhtaaseen "kulttuurisuuteen" tämän sanan tavallisessa mielessä. Samoin se ei hänellä myöskään johda ekonomiikkaan, kuten useilla marxilaisuuden yksinkertaistuttajilla ja typistäjillä tapahtuu.

Kulttuurin kysymyksiä Lenin lähestyy ja käsittelee eri puolilta, proletariaatin historiallisesti konkreettisista olosuhteista ja tehtävistä riippuen luokkataistelun kussakin vaiheessa. Puolueen KK:n toimintaselostuksessa XI puoluekokoukselle Lenin sanoi, että proletariaatilla on riittävästi taloudellista ja poliittista voimaa turvatakseen kommunismiin siirtymisen. "Mitä meiltä sitten puuttuu? Selvä juttu, mitä meiltä puuttuu. Puuttuu kulttuurisuutta kommunistien johtavalta osalta" (Kootut teokset, ensimmäisen painoksen XVIII nide, II osa, siv. 39).

Laatiessaan nerokasta osuustoimintasuunnitelmaansa Lenin kirjoitti, että proletariaatin diktatuurin olosuhteissa, jolloin valtiovalta on proletariaatin käsissä ja kaikki tuotantovälineet ovat sen hallussa, "meillä tosiaankin jää tehtäväksi vain väestön osuustoiminnallistuttaminen". Ja samassa yhteydessä hän edelleen sanoo: "Mutta suorittaaksemme tämän "vain" tarvitaan kokonainen murros, kokonainen laaja kehityskausi koko kansanjoukkojen kulttuurisessa kehityksessä" (sama nide, siv. 129—131). Monissa muissakin paikoissa Lenin käsittelee kulttuurin kysymyksiä kiinteästi sidottuina taisteluun virkavaltaisuutta vastaan, taisteluun elinolojen uudestijärjestelyn puolesta, työhön sosialistisen työkurin luomiseksi, entisen koulukasvatuksen uusimiseksi ja uuden luomiseksi jne.

Näinollen kulttuurin kysymyksiä proletariaatin diktatuurin olosuhteissa Lenin käsittelee mitä kiinteämmässä yhteydessä ja välittömästi proletariaatin yleisten tehtävien kanssa sosialistisen rakennustyömme alalla.

Mitä tärkein periaatteellinen merkitys on Leninin opetuksilla menneisyyden kulttuuriperinnön omaksumisesta proletariaatille ja sen kriitillisestä muokkauksesta. "On otettava kaikki se kulttuuri, mikä on jäänyt meille kapitalismilta, ja siitä rakennettava sosialismi". (Kootut teokset, XXIV, siv. 64).

"Ilman selvää käsitystä siitä, että vain tarkoin tuntemalla koko ihmiskunnan kehitysajallaan luoman kulttuurin, vain uudestimuokkaamalla sen voidaan rakentaa proletaarinen kulttuuri — ilman tällaista käsitystä me

emme kykene tätä tehtävää ratkaisemaan" (Lenin, sama lähde).

Ymmärtämättä oikein leniniläistä teoriaa proletaarisesta kulttuurista emme voi edes missään määrin oikein ratkaista kulttuurivallankumouksen kysymyksiä kokonaisuudessaan, joukkojen aatteellisen kasvatuksen kysymyksiä, kirjallisuuden ja taiteen kysymyksiä jne. Luonteenomaisimpana virheenä tässä suhteessa on proletaarisen kulttuurin asettaminen vastakohdaksi sosialistiselle kulttuurille ja proletariaatin ylimenokaudella luoman kulttuurin tosiasiassa sosialistisen luonteen kieltäminen.

Tätä virhettä voitaisiin havainnollistuttaa äärettömällä määrällä esimerkkejä, alkaen aina lausunnoista vv:lta 1924-25 ja päättäen viimeisimpiin vv 1931-32 esimerkkeihin. Osoitamme vain osan niistä. Niinpä esimerkiksi kirjasessaan *Proletaarisen kirjallisuuden puolesta**) L. Averbach, arvostellen Bogdanovia, Trotskia ym., näkee heidän virheittensä juuren ja sisällön proletaarisen kulttuurin yhtäläistyttämisessä sosialistisen kulttuurin kanssa: "Bogdanovin ja Proletkultin virheet, käsittääkseni, sisältyvät ensinnäkin siihen, että *ei ymmärretä eroa proletaarisen ja sosialistisen kulttuurin välillä*..." (siv. 37, alleviivaus Averbachin). "Vaikkakin Trotski teoreettisesti erittelee proletaarisen ja sosialistisen kulttuurin käsitteet, niin käytännössä hän hämää eroavaisuuden niiden välillä" (sivulla 43).

Bogdanovilaisen kulttuuriteorian virheellisyys on siinä, että se on alusta loppuun saakka porvarillinen, idealistinen teoria. Trotski taas hyväksyy kokonaisuudessaan porvarillisen kulttuurin koko ylimenokauden ajaksi. Siis Bogdanovin ja Trotskin virheiden sisältö ei lainkaan ole siinä, missä tov. Averbach näkee niitä.

Omat henkilökohtaiset mielipiteensä tov. Averbach määrittelee seuraavalla tavalla: "*Ja tämä proletaarinen luokkakulttuuri sitten dialektisesti uudestikasvaa sosialistiseksi, luokattomaksi kulttuuriksi*" (siv. 41, alleviivaus Averbachin). Tov. Averbach kieltää proletariaatin luoman kulttuurin sosialistisen luonteen, sillä, hänen mielestään kulttuuri saa sosialistisen luonteen vasta täydellisessä sosialismissa.

Kirjasessaan *Kulttuurivallankumouksen tiellä*, joka on omistettu XV puoluekokouksen yhteenvedoille, tov. Averbach esittää saman katsantokannan, kieltäen proletaarisen kulttuurin sosialistisen luonteen. "*Maamme saavuttaa ja sivuuttaa porvarillisten valtioiden kulttuuritason kehkeytyvän ja kasvavan uuden proletaarisen ja sittemmin sosialistisen kulttuurin pohjalla*" (sivulla 58, alleviivaus Averbachin). Siksi, kansallisesta kulttuurista puhuessaan, Averbach ei sattumalta kaarra Leninin asennetta siitä, että "*jokaisesta* kansallisesta kulttuurista me otamme ainoastaan sen demokraattiset ja sosialistiset ainekset, otamme yksinomaan ja ehdottomasti vain ne" (*Kootut teokset*, XVII, siv. 137). Kansallisen proletaarisen kulttuurin sosialistista sisältöä tov. Averbachilla *ei ole olemassa*, hän ei edes aseta kysymystä tältä näkökannalta, sitä ei ole hänen näköpiirissään, — mutta juuri tässähän onkin kysymyksen ydin!

Näitä näkökantojaan kulttuurin kysymyksissä tov. Averbach perustelee lainauksilla A. Deborinilta. "Kult-

*) On sanottava, että kirja on monissa muissakin kysymyksissä virheellinen. Niinpä esim. päivaaraksi esitetään uudestisyntymisen probleemi. "Minä lasken, — kirjoittaa Averbach, — että **kysymys uudestisyntymisestä on se poliittinen perustausta, jonka pohjalla meidän väittelymme tulee löytää oikea kriterio ja oikea ratkaisu**" (siv. 35, alleviivaus Averbachin).

tuurin historia on luonnon ja sen yhteydessä itsensä ihmisen kehityskulun historia" "näillä sanoilla" — sanoo tov. Averbach — tov. Deborin antaa täsmällisen määritelmän täysin yhtäpitävästi Marxin määritelmien kanssa, joka sanoi, että "vaikuttaen luontoon ja muokaten sitä ihminen muuttaa itseään". Rinnastaen nämä perinpohjin toisistaan eriävät Marxin ja Deborinin asenteet, tov. Averbach yrittää soluttaa marxismin suojaan*) Deborinin käsitteet kulttuurista ei-historiallisena, luokkien ulkopuolella olevana ilmiönä.

On periaatteellisesti väärin asettaa proletaarinen kulttuuri vastakohdaksi sosialistiselle kulttuurille, toinen toisensa poissulkeviksi vastakohtaisuuksiksi. Se kulttuuri, jota proletariaatti luo ylimenokaudella, on sisältönsä puolesta — sosialistista, toisin sanoen, se on rakentuvan sosialistisen yhteiskunnan kulttuuria. Tämän kulttuurin erikoisuutena ylimenokaudella on se, että sillä on selvästi ilmenevä luokkaluonne, tässä kulttuurissa heijastuu se taistelu, jota proletariaatti käy kapitalistisia aineksia ja itseään kapitalistista kulttuuria vastaan siltä osaltaan, jota proletariaatti ei voi omaksua ja joka on heitettävä syrjään. On tietystikin riidatonta, että luokattoman sosialistisen yhteiskunnan kulttuuri tulee vapautumaan useista ylimenokauden kulttuurin erikoisuuksista. Nämä erikoisuudet sivuutetaan ja poistuvat, mutta se tulee olemaan proletariaatin jo nykyään luoman sisällöltään sosialistisen kulttuurin edelleen kehittämistä. Vain näin voidaan asettaa kysymys proletaarisen luokkakulttuurin ja luokattoman sosialistisen yhteiskunnan kulttuurin suhteista keskenään.

Sensijaan tov. Averbach kehittelee teoriaa proletaarisen kulttuurin kuoleutumisesta. Averbach kirjoittaa: "On selvää, että ylimenokauden loppuun mennessä yhdessä luokkien kuolemisprosessin kanssa (!?) tulee myöskin proletaarinen kulttuuri kuolemaan, dialektisesti uudesti kasvaen luokattomaksi kulttuuriksi".

Tämä tov. Averbachin "dialektiikka" on sitä, että hän ottaa lähtökohdakseen väärän, asiallisesti oikeisto-opportunistisen asenteen luokkien ja luokkataistelun asteettaisesta kuoleutumisesta, hän lähtee buharinilaisesta teoriasta "rauhallisesta kasvamisesta sosialismiin voitokkaan proletaarisen vallankumouksen jälkeen". Esim. tov. Averbach kirjoittaa näin: "Historian mittakaavassa proletariaatin diktatuurin kausi on luokkien asteettain kuoleutumisen vaihe." (Meiden kirjallisuus-erimielisyytemme, siv. 149).

Marxin, Leninin ja Stalinin oppien mukaan meidän puolueemme ei ole luokkien asteettaisen kuoleutumisen, vaan niiden hävittämisen, niiden likvidoimisen kannalla.

Mutta, omaksuen buharinilaisen teorian luokkien kuolemisesta, joka teoria sitoutuu kiinteästi teoriaan kulakiston rauhallisesta kasvamisesta sosialismiin, tov. Averbach samalla, huolimatta arvostelustaan eräissä kysymyksissä, täydelleen hyväksyy myöskin buharinilaisen asettelun kulttuurin ja kulttuurivallankumouksen kysymyksissä. "Napostovilaiset lähtevätkin leniniläisestä kulttuurivallankumouksen teoriasta ja tässä he kulkevat täydelleen yhtä jalkaa Buharinin kanssa" (samasta kirjasta, siv. 49).

Meidän puolueellemme on kysymys proletariaatin ylimenokaudella

*) Ja on sanottava, että joka paikassa Averbach laskee Deborinin melkeinpä marxismin klassikkojen joukkoon. Tov. Averbachin silmissä tov. Deborin on — "mitä auktoriteettisin marxilainen filosofian teoreetikko" (**Meidän kirjallisuus-erimielisyytemme**, siv. 195).

luoman kulttuurin sosialistisesta luonteesta — riidaton ja selvä. XVI puoluekokouksessa tov. Stalin sanoi kysymyksessä kansallisesta kulttuurista proletariaatin diktatuurin kaudella (ts proletaarisesta kulttuurista) mm seuraavaa: "Sisällöltään sosialistista ja muodoltaan kansallista kulttuuria, jonka tarkoituksena on kasvattaa joukkoja kansainvälisyyden hengessä ja lujittaa proletariaatin diktatuuria.. Proletariaatin diktatuurin ja sosialismin rakentamisen aikakausi Neuvostoliitossa on kansallisten kulttuurien kukoistuksen kautta, kulttuurien, jotka ovat sosialistisia sisällöltään ja kansallisia muodoltaan" (NKP (b):n XVI puoluekokous. Alleviivaus tov. Stalinin).

Tov. Stalin määrittelee ylimenokauden proletaarisen kulttuurin sisällöltään sosialistiseksi.

Tov. Averbach esiintyy suoraan ja avoimesti kieltäen kulttuurimme sosialistisen luonteen. "Kuka ajattelee siten, että me jo rakennamme sosialistista kulttuuria, hän ei ole selvillä ylimenokautemme luonteesta, tai sekottaa (kuten esim. tekevät Vaganjan, Bobrovikov ja monet muut) proletaarisen luokkakulttuurimme luokattoman kommunistisen kulttuurin kanssa, tai sitten eroittavat sosialistisen ja kommunistisen kulttuurin toisistaan, yhtäläistyttäen proletaarisen kulttuurin sosialistisen kulttuurin kanssa".

Mitä arvoa tämän jälkeen enää on tov. Averbachin paljon merkitsevällä ja kerrassaan korkeamietteisellä ilmoituksella Leninin huomautuksista Pljatnevin artikkelin johdosta: "Heti kysymyksessä olevan asiakirjan julkaisemisen jälkeen minä viipymättä solidariseerasin Leninin huomautuksien kanssa" (alleviivaus minun, P. J.).

Vasta v. 1931 Averbach alkoi havaita, että kulttuurin kysymyksissä hänellä (hän puhuu "meillä") ei kaikki ole kunnossa, että jotain on sekaisin. Kirjassaan Proletaarisen kirjallisuuden hegemonian puolesta, joka ilmestyi v. 1931, tov Averbach kirjoittaa: "Aikaisemmin, esim. väittelyssä Bogdanovin kanssa, me asetimme vastakkain proletaarisen kulttuurin sosialistiselle kulttuurille, mutta silloinkin asiallisesti me emme proletaarista kulttuuria asettaneet vastapainoksi sosialistiselle, vaan kommunistiselle kulttuurille, luokattoman kommunistisen yhteiskunnan kulttuurille. Ja oikein teimmekin, kun näin asetimme, taistellen luokkaselvyyden ja määrätietoisuuden puolesta, proletariaatin kulttuurisen hegemonian puolesta luokkataistelussa kulttuurin rintamalla". Turhaan tov. Averbach yrittää täten hämätä omien asenteittensa virheellisyyttä kulttuurin kysymyksissä. Ensinnäkin, kuten jo näimme, asetettiin vastakkain nimenomaan juuri proletaarinen kulttuuri sosialistiselle kulttuurille; toiseksi, on periaatteellisesti väärin asettaa proletaarista kulttuuria vastapainoksi kommunistisellekaan kulttuurille; kolmanneksi, tov. Averbach on vieläkin sitä mieltä, että tällainen vastakohtainen asettelu oli oikein tehty. Asiallisesti tov. Averbach, käsitellen kulttuurin kysymyksiä, ei tässäkään kirjassaan pidä lähtökohtanaan sitä, että me luomme sosialistista kulttuuria.

Tov. Averbachin kehittämän ja puolustaman proletaarisen kultuurin teorian on joukko kirjailijoita ja kriitikkoja omaksunut. Esim. Jermilov läpeensä idealistisessa kirjassaan Elävän ihmisen puolesta julistaa Averbachin mielipiteet kulttuurin kysymyksissä johdonmukaisesti — leniniläisiksi, että "tämän mainion määritelmän ("proletaarisen kulttuurin syntyminen ja sen edelleen uudestikasvaminen sosialistiseksi." — Averbach) on tehtävä loppu kaikenlaisista epäilyistä (??!) alkavassa lukijassa".

Toteuttaen tätä teoriaa käytännössä, Jermilov, kuten tunnettua, tuli johtopäätöksen ja vakuutti, että Bibikin menshevismi proletariaatin diktatuurin kaudella pelasi myönteistä, vallankumouksellista osaa. (Katso Proletaarisen kirjallisuuden luomistiet). Aivan samoin suoraan tästä teoriasta (luokkien asteettaisesta kuolemisesta ja teoria luokkataistelun laskevasta käyrästä) johtuu Jermilovin taidekirjallisuudelle asettama vaatimus kuvata luokkavihollista ei vain pahaksi, mutta myöskin hyväksi, hyväsydämiseksi perheenisäksi jne.

Selivanovskij, esipuheessaan Gorbatovin Nashgorodiin, antaen kerrassaan ylistävän lausunnon romaanista, kirjoitti: "Probleemi puoluejärjestön yksityisten jäsensolujen uudestikasvamisesta siirryttäessä jälleenrakentamisen kaudelta uudestirakentamisen kauteen — tällainen on Nashgorodin problemi". Averbach myöskin puhui, että uudestikasvamisen probleemi — on tärkein perusprobleemi, jonka taustalla saavat ratkaisunsa väittelyt ja erimielisyydet kulttuurista; tämän probleemin, kuten tunnettua, asetti myöskin tov. Libedinskij keskiökohteeksi romaanissaan Sankarin synty.

Näitä läpeensä virheellisiä, leninismille vieraita määrittelyjä ja asenteita, joita on kehitetty useiden vuosien kuluessa, ei ikävä kyllä ole vieläkään paljastettu ja arvosteltu. Vieläkin enemmän, niitä levitetään yhä vieläkin leniniläisinä näkökantoina. Niinpä esim. aikakauslehti Na literaturnom postun vuoden 1931 numerossa 35—36 tov. Averbach kirjoittaa: "Me pidämme lähtökohtanamme leniniläistä oppia kulttuurivallankumouksesta".

Kysymykset, joita puolue on asettanut proletaarisen kulttuuri-rintaman ja kulttuurivallankumouksen eteen kokonaisuudessaan, kuin myöskin proletaarisen kirjallisuusrintaman eteen erikseen, eivät voi tulla ratkaistuksi ilman tastelua kaikenkaltaisia leninisminvastaisia teorioita vastaan ja ilman leniniläisen kulttuuriteorian edelleen käsittelyä ja kehittämistä.

Deborinin koulukunta kulttuurin kysymyksissä ajoi tosiasiassa menshevistisiä, sosialidemokraattisia katsantokantoja. Yleensäkin Deborin pitää kulttuuria luokkien ulkopuolisena, luokattomana. "Todellisen kulttuurin (?!) ajatus on korkeampiin päämääriin pyrkimyksessä, ihmisen vapauttamisessa luonnon ja hallitsevien luokkien ikeen alta" (A. Deborin, Lenin suurajattelijana). Tov. Bobrovnikov aikakausjulkaisun Podsnamenem marxisma vuoden 1931 numeroissa 1—2 päätti oikaista näitä kysymyksiä. Mutta tosiasiallisesti hänkin horjahti jälleen virheellisille asenteille. Hän asettui tov. Averbachin näkökannalle, kieltäen proletariaatin ylimenokaudella luoman kulttuurin sosialistisen luonteen.

Virheelliset teoriat kulttuurin kysymyksissä johtavat puolueen politiikan vääristelyyn kulttuurin kysymyksissä käytännössä. Siksi taistelu puolueen linjan puolesta sosialistisen kulttuurin rakennustyössä on sidottu kiinteästi taisteluun leniniläisen teorian puolesta proletaarisesta kulttuurista. Uudella laillа ja erittäin kärkevinä asettuvat kulttuurin kysymykset nykyvaiheessamme, XVII puoluekonferenssin päätösten yhteydessä.

Toisella viisivuotiskaudella tulee kulttuurin ja kulttuurivallankumouksen kysymyksillä olemaan aivan erikoinen paikkansa ja tulevat ne saamaan äärettömän suuren merkityksen. XVII puoluekonferenssin päätökset, joissa on osoitettu jättiläismäinen suunnitelma luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamisesta, asettavat kaikessa kärkevyydessään eteemme tehtäväksi edelleen kehittää kulttuurivallankumousta. So-

sialistista kulttuuria luodaan ankaran luokkataistelun oloissa. Kulttuurivallankumous — sosialistisen kulttuurin rakennustyö — on eräs luokkataistelun muodoista. Tämän taistelun ilmenemisellä kulttuurin alalla on mitä erilaatuisimpia ja monipuolisimpia muotoja ja sisältö: tuholaisuus taloudessa ja tieteen aloilla; taistelu työväenluokan ideologiaa — marxismi-leninismiä vastaan; kaikenkarvaisten porvarillisten, menshevististen yms. teorioiden: rubinilaisuuden, deborinilaisuuden, mekanismin ym. saarnaaminen; luokkavieraat ja vihamieliset vaikutteet kirjallisuudessa ja taiteessa; salainen ja avonainen pappisvehkeily — kaikkia tätä vastaan on proletariaatin käytävä mitä ankarinta taistelua.

Mahdotonta on käsittää kerrassaan mitään proletaarisen kulttuurin teoriasta, sen enempää kuin sen käytännöstäkään, jos, kuten eräät joskus tekevät, "kadotamme" näköpiiristä ratkaisevimman tekijän kulttuurin luomistyössä — nimittäin kommunistisen puolueen. Itse kommunistinen puolueemme on mitä suurimerkityksellisin kulttuurivoima. Puolueeseen, sen riveihin, on keskittynyt proletariaatin parhain, kaikkein vallankumouksellisin, sen kaikkein kulttuurisin ja etumaisin aines. Puolue keskuskomiteansa johdolla on johtajana ja järjestäjänä kommunistisen kulttuurin luomistyössä. Puolueen päälinjaan sisältyy todellisen kulttuurivallankumouksen linja. Leninismi opettaa että teoria on puoluekantaista. Lenin opettaa, että myöskin kulttuuri on puoluekantaista. Meidän puolueemme taistelee puoluekantaisen. kommunistisen kulttuurin puolesta.

Kulttuurivallankumouksen tehtävät Lenin asetti suoranaiseen yhteyteen ja riippuvaisuuteen proletariaatin ja sen puolueen yleisten tehtävien kanssa, katsoen kulttuurin erääksi osaksi ja tekijäksi näiden yleistehtävien suorituksessa.

XVII puoluekonferenssin päätöksistä johtuvat kaikki perustehtävämme sosialistisen kulttuurin rakennusrintamalla toisella viisivuotiskaudella. "Kapitalismin jätteiden voittaminen taloudesta ja ihmisten tietoisuudesta maan koko työtätekevän väestön muuttaminen tietoisiksi ja aktiivisiksi luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentajiksi" — tämä itse asiassa onkin kulttuurivallankumouksen tehtävä toisella viisivuotiskaudella.

Leninin mukaan sosialismin rakentaminen (rinnan luokkien likvidoinnin kanssa) merkitsee sosialistisen työkurin luomista. Tällaisen työkurin kehittämiseen Marx ja Lenin sitovat myöskin valtion kuoleutumisen ja kommunismin rakentamisen kysymykset.

"Valtio voi lopullisesti kuolla vasta silloin, kun yhteiskunta toteuttaa tunnussäännön: "jokaiselta kykyjensä, jokaiselle tarpeittensa mukaan", toisin sanoen, kun ihmiset tottuvat siinä määrin noudattamaan yhteiselämän perussääntöjä ja kun heidän työnsä tule olemaan niin tuottavaa, että he alkavat vapaaehtoisesti työskennellä kykyjensä mukaan" (Lenin, kootut teokset, ensimmäisen painoksen XIV nide, II osa, sivut 375—376).

Sosialistinen kilpailu ja iskuruus ovat eräinä sosialistisen kulttuurin tärkeimpinä aineksina. XVII puoluekonferenssin asettama, tehtävä — muuttaa kaikki työtätekevät aktiivisiksi ja tietoisiksi sosialismin rakentajiksi — tullaan ratkaisemaan myöskin sosialistisen kilpailun ja iskuruuden metodien avulla. Luokkien likvidointiin ja luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamiseen, kuten Engels sanoi, päättyy ihmiskunnan esihistorian ajanjakso ja alkaa ihmiskunnan todellinen historia. vain sosialismissa tulee luoduksi kaikki mahdollisuudet ihmiskunnan luovien voimien täydelliselle ja rajattomalle kukoistukselle, tulevat ole-

maan mahdollisuudet yleisihmiskunnallisen kulttuurin rajattomalle kehitykselle.

Luokkien likvidointi ja sosialistisen yhteiskunnan rakentaminen voidaan suorittaa vain proletariaatin diktatuurin ja sen edelleen lujittamisen kautta. Ja se on mahdollista toteuttaa vain osallistuttamalla yhä enemmän ja enemmän työtätekeviä joukkoja aktiivisesti valtion hallintoon. Tälläkin alalla tulee kulttuurivallankumous toisella viisivuotiskaudella saamaan aivan erittäin tärkeän merkityksen ja ennenkuulumattomat mittasuhteet. Tätä tietä (kaikkien työtätekevien osallistuttamisella valtion hallintaan tulee ratkaistuksi kysymys proletaarisen demokratian muuttamisesta täydelliseksi demokratiaksi. "Vain kommunismi yksin kykenee antamaan todella täydellisen demokratian, ja mitä täydellisempi se tulee olemaan, sitä nopeammin se tulee tarpeettomaksi, kuoleutuen itsestään" (Lenin, sama lähde kuin edellisessäkin, siv. 370).

Joukkojen täysilukuisesti osallistuttamisen valtion hallintoon ja sosialismin rakentamisen tehtävät Lenin sitoi välittömästi kontrollin ja tilinpidon kysymykseen. "Tilinpito ja kontrolli — kas siinä tärkein, mitä vaaditaan kommunistisen yhteiskunnan *ensimmäisen vaiheen* oikealle toiminnalle" (Lenin, sama lähde, siv. 379).

Talonpoikaiston siirtymisellä sosialismin tielle on ratkaistu kaikkein vaikein yleismaailmallis-historiallisen merkityksen omaava kysymys pienen talonpoikaisen yksityisomistuksen ja pirstoutuneen yksilöllisen pikkutuotannon hävittämisestä, joka yksilöllinen pientuotanto ja yksityisomistus ovat sinä taloudellisena perustana, mikä jatkuvasti synnyttää kapitalismia. Vielä on edessä poikkeuksellisen suuri ja vaikea tehtävä — edelleen uudestikasvattaa kollektivistit sosialistisen yhteiskunnan aktiivisiksi ja tietoisiksi rakentajiksi. Pohjimmaiset perusehdot ja edellytykset tätä uudestikasvattamista varten on jo luotu. Mutta kollektivisteille on vielä jäänyt huomattavassa määrin pikkuporvarillista suhtautumista yhteiskunnalliseen työhön ja yhteiskunnalliseen omaisuuteen. "Kapitalistisen sikamaisuuden", kuten Engels eräässä paikassa sanoi, jätteet ovat tässä suhteessa vielä niin voimakkaita, niin huomattavat, että ilman päättävää taistelua niitä vastaan ei voida ajatellakaan sosialismin uusia voittoja maanviljelyksen alalla. "Kulttuurityö talonpoikaistoa varten" toisella viisivuotiskaudella tulee sisältymään kolektivistien perinpohjaiseen uudestikasvatukseen sosialismin hengessä, sosialistisen työkurin ja yhteiskunnalliseen omaisuuteen tietoisesti, sosialistisesti suhtautumisen juurruttamiseen heihin, kollektivistien laajojen joukkojen osallistuttamiseen valtion hallintoon, yhteiskunnallisen tuotannon johtotaidon, tilinpidon ja valvonnan alkeiden opetukseen.

Artikkelissaan osuustoiminnasta Lenin kirjoitti, että kulttuurityön taloudellisena tarkoituksena ja päämääränä on — osuustoiminnallistuttaminen. Talonpoikaiston osuustoiminnallistuttaminen on kohonnut täyskollektivisoinnin asteelle saakka. Kulttuurityön taloudellisena tarkoituksena nykyään on kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellinen lujittaminen, selvän luokkalinjan noudattaminen kollektivitalouksien työn kaikissa kysymyksissä, samapalkkaisuuden ja yksilövastuuttomuuden poistaminen, sosialististen työmuotojen kehittäminen ja voimistuttaminen. On asetettu tehtäväksi päättää toisella viisivuotiskaudella koko kansantaloutemme sosialistinen rekonstruointi, laajentaa kone-traktoriasemat palvelemaan kaikkia maatalouspiirejä. Teknillisen rekonstruoinnin loppuunsuorittaminen asiallisesti muuttaa maataloustyön teollisuustyöskentelyn yhdeksi erikoisalaksi. Tämä taloudelli-

sen tarkoitusperän saavuttaminen, sen täyttäminen, on aivan mahdotonta ilman, ellei kulttuurivallankumous maaseudulla, "kulttuurityö talonpoikaistoa varten", ole suunnattu juuri näiden tehtävien ratkaisemiseen. Talonpoikaiston osuustoiminnallistuttamisen nykyisellä asteella ei enää riitä yksin tavallinen luku- ja kirjoitustaito. Kollektivistin on omaksuttava nykyaikaisin maatalousteknilikka, taito käyttää traktoria, kombainia ja muita monimutkaisia koneita, hänen on omaksuttava agronomian alkeistiedot, omaksuttava yhteiskunnallisen taloudenhoidon hallinto- ja valvontatyön taito, hänen on tultava tietoiseksi ja aktiiviseksi sosialistisen yhteiskunnan rakentajaksi.

Tov. Stalinin asettama tunnus tekniikan omaksumisesta — on ratkaiseva ehto koko kansantaloutemme rekonstruoinnin menestyksellisessä loppuunsuorittamisessa. Siksi XVII puoluekonferenssi päätti, että "teknillisiä kaadereita koskevan probleemin ratkaisu on mitä tärkein aines bolshevistisesti toteutettaessa kulttuurivallankumouksen tehtävää ja menestyksellistä sosialismin rakentamista".

Työväenluokan joukkoliike tekniikan valtaamiseksi, nykyaikaisen tieteen ja tekniikan tasolla olevan omintakeisen teknillisen intelligenssin luominen — ovat eräänä tärkeänä ehtona kulttuurivallankumouksen voitolle ja sosialistisen kulttuurin luomiselle. Sosialismi merkitsee tieteen ja tekniikan tavattoman korkeata kehitystä, samalla kun tiede ja tekniikka muodostuvat sosialistisen yhteiskunnan kirjaimellisesti kaikkien työtätekevien omaamiksi tiedon aseiksi.

Sosialistinen kulttuuri, jota proletariaatti nykyään jo luo, sen yleisessä, selvemmin ja johdonmukaisemmin julkituodussa muodossaan, merkitsee proletariaatin ideologian — marxismin-leninismin oppien — tavattoman suurta edelleen kehittymistä.

"Vain marxilainen maailmankatsomus on vallankumouksellisen proletariaatin etujen, katsantokantojen ja kulttuurin oikeampana ilmaisuna" (Lenin, kootut teokset, XIV nide, siv. 409).

Marxin ja Leninin oppien juurtuminen — kaikessa filosofisessa syvällisyydessään — sosialistisen yhteiskunnan työtätekevien mitä laajimpien joukkojen keskuuteen ja koko tieteen uudestirakentaminen dialektisen materialismin pohjalla, ovat todella sosialistisen kulttuurin luomistyön ilmausta. Siksi kaikella voimallaan kohoaa esiin tehtäväksi proletariaatin ja kollektivistien laajojen rivien kommunistisen kasvatuksen ja kommunistisen valistustyön syventäminen sekä edelleen kehittäminen.

Silloin kun proletariaatti ei noin vain yksinkertaisesti omaksu porvarillista kulttuuria, vaan vallankumouksellisesti arvostellen uudesti muokkaa sen, ottaen vain sen, mikä voi palvella proletariaatin asiaa, mikä on parhainta ihmiskunnan saavutusten historiassa, niin proletaarinen kulttuuri jo on sisällöltään sosialistista kulttuuria. Sosialistisen yhteiskunnan kulttuuri on suoranaisena ja välittömänä jatkona ylimenokauden kulttuurille ja perusosaltaan muodostuukin tällä kaudella. Proletariaatin luoma kulttuuri tuleekin sosialismin rakentuessa muodostumaan koko ihmiskunnan yleiseksi kulttuuriksi. Koko joukko ylimenokauden luokkataistelusta johtuvia erikoisuuksia tulee tietystikin sosialismissa, missä ei enää tule olemaan luokkataistelua, muuttamaan muotoaan, voitetuiksi ja osittain poistetuiksikin kulttuuristamme. Mutta perussisällöltään tulee se olemaan sen kulttuurin edelleen kehittämistä, mitä proletariaatti jo nykyään luo.

Eräänä kulttuurivallankumouksen voiton ehtona on taistelu todella le-

niniläisen teorian puolesta kulttuurin ja kulttuurivallankumouksen kysymyksissä, lenininläisen vaiheen edelleen kehittäminen kulttuuriopin alalla. Tähän työhön sisältyy myöskin päättävä taistelu kahdella rintamalla, taistelu niitä vastaan, jotka kieltävät proletaarisen kulttuurin luokkaluonteen, kuin myöskin niitä vastaan, jotka kieltävät proletaarisen kulttuurin sosialistisen luonteen ja sisällön.

Katsauksia

Mäntsälän kapinan jälkijutuista

MÄNTSÄLÄN "KAPINAN" JÄLKIJUTUISTA. Kosketelimme jo aikaisemmin katsauspalassa Mäntsälän "kapinaa". Siinä esittämämme arvio on pääkohdissaan osoittautunut oikeaksi, joskaan sanonta siinä ei eräissä kohdin ollut riittävän täsmällinen.

Mahdollisena pidetty hallituksen muutos ei myös ole tapahtunut, koska se ei ole tullut finanssipääomalle tarpeelliseksi ja hallitus istuu. Mäntsälän tapahtumat olivat seurauksena fasistisen leirin sisäisistä ristiriitaisuuksista, pohjaltaan kysymyksestä, millä tavalla ja minkä ryhmien johdolla fasistidiktatuuri parhaiten kiristäisi painetta työväenluokkaa ja suuria talonpoikaisjoukkoja vastaan heidän taloudellisesti ryöstämiseksi ja heidän vastarintansa murskaamiseksi sekä samalla valmistautumiseksi hyökkäykseen Neuvostoliittoa vastaan, siis myös ilmauksena kahden maailman välisen taistelun kärjistymisestä. Fasismin sisäisten ristiriitain kärjistyminen liittyy yhteen kapitalismin pulan terävöitymiseen ja pyrkimykseen löytää pulasta ulospääsy siten, että kapitalismin perusteet eivät vaarantuisi. Suomen suurkapitalistien fasistidiktatuurin komennon turvin harjoittama työkansan elinehtojen jatkuva huonontuminen ja talonpoikaiston ryöstö nostatti heitä vastarintaan puolustamaan elinolojaan. Työväen vastarinta alkoi ilmetä työttömäin liikehtimisenä, lakkotapauksina ja muutamissa paikoissa katumielenosoituksina. Voimakkaampina alkoivat liikehtimiset olla talonpoikaiston keskuudessa. Maatalouspula yleisen kapitalistisen pulan osana synnytti n.s. pulaliikkeen. Tämän pulaliikkeen johdossa heiluivat eräät riistäjätalonpojat, saaden tukea eräiltä keskitalonpoikaistoon kuuluvilta kerroksilta. Ennen Mäntsälän tapahtumia kävivät tämänkin pulaliikkeen vaatimukset yhä enemmän ristiriitaan suurpääoman ja pankkien etujen kanssa. Maatalouden pula vaikeutti suurtalonpoikainkin asemaa, mutta myöskin vaikutti siihen tyytymättömyyden kasvu, joka ilmeni laajojen talonpoikaiskerrosten kuohuntana pakkohuutokauppoja, veroryöstöjä ja pankkien kiskuripolitiikkaa vastaan. Tämä kuohunta, vaikka se ei suuremmassa määrässä vielä johtanutkaan talonpoikaiskerroksia itsenäisen vastarinnan tielle, sai kuitenkin varsin uhkaavia ja suurpääomalle vaarallisia piirteitä yleisenä pakkohuutokauppain boikotti- ja estämisliikkeenä sekä haluttomuutena maksaa pankkien kiskurikorkoja.

Tämä talonpoikaiston peruskerroksissa esiintynyt kuohunta ja tapahtunut aktiivisoituminen painoi leimansa paitsi pulaliikkeen päätöksiin myöskin eräiden fasistiryhmien toimintaan. Maalaisliiton, jonka "työalueella" liikehtimiset tapahtuivat, oli pakko ainakin osaksi ymmärtää pulaliikkeen vaatimuksia. Millä tavalla se nämä vaatimukset ymmärsi, siitä hiukan myöhemmin. Joka tapauksessa se ei eräiden suurpääomanomistajain piirien mielestä kyllin selvästi ja päättävästi tarttunut talonpoikien niskaan pakoittaakseen heidät pysymään alallaan ja alistumaan rosvottavaksi. Toiselta puolen koetti se tyydyttää rahavallan vaatimukset ja toiselta puolen ainakin näennäisesti ryhtyi muuta-

miin pulamiesten esittämiin toimenpiteisiin tyydyttääkseen osaa tyytymättömistä talonpojista pulaliikkeen kesyttämiseksi. Maalaisliitto hallitusherrain ajama akordilaki, pakkoobligationilaki, vientipalkkiot, suunnitelmat "terveiden talouksien" "pelastamiseksi jne olivat ennen muuta uhrauksia maaseudun huippukerroksen lahjomiseksi vahingoittamatta suurpääoman etuja. Maalaisliitto piti virallisesti hyviä välejä finanssipääomain edustajain kokoomuksen kanssa, välttäen julkista kahnausta. Tämä oli eräänlaista kaksoispeliä. Kokoomukselle, joka edusti ja edustaa selvemmin ja tietoisemmin finanssipääomaa, oli peruskysymys kuka hallitsee ja kuinka lujasti hallitaan tyytymättömiä työläis- ja talonpoikaisjoukkoja, sillä se on välittömässä yhteydessä kapitalistista pulasta ulospääsyä koskevan kysymyksen kanssa. Finanssipääomalle kuuluu hallitus, se on kokoomuksen linja. Ja pulasta ulospääsyä etsiessään oli suurpääoman saatava ote maaseutuun sen rauhoittamiseksi ja rahavallan etujen turvaamiseksi siellä. Oli tarpeen saada huomio kiintymään pois niistä kipeistä kysymyksistä, jotka kuohuttivat talonpoikaisväestöä. Siksi mobilisoitiin huomio taisteluun "marxilaisuutta vastaan", siksi annettiin Valleniuksen ja Kosolain iskujoukkojen kehittää hyökkäystään, jonka todelliset tarkoitukset peitettiin marxilaisuutta vastaan taistelutunnuksen taakse. Sikäli kuin tapahtumain yksityiskohtia on esiinvedtty, ovat ne täysin vahvistaneet kokoomuspuolueen johtavan osan "kapinan" järjestämisessä ja johtamisessa.

Luonnollisesti kokoomuspuolueen, tuon finanssipääoman johtavan puolueen toiminta on kohdistunut siihen, että Mäntsälän juttu jäisi pois päiväjärjestyksestä. Medotina tässä käytetään "kapinan" tutkimisen viivästyttämistä. Mitäpä tutkimista se enää kaipaisikaan. Onhan asia riittävän hyvin tutkittu ja syyllinen osotettu eikä suinkaan rikoslain pykälistä puutetta olisi, mutta syytteeseen sitä ei ole asetettu eikä asetetakaan. Syyllinen sitä ei tahdo eivätkä syyttäjätkään sitä tosissaan vaadi. Eihän korppi korpin silmää puhkaise. Sanahelinä syyllisen hakemisesta ja osottamisesta jatkuu fasistisessa ja sosialifasistisessa lehdistössä joukkojen pettämiseksi. Tämän suunsoiton aikana itse asiassa fasistiporvaristo tiivistää "isänmaallista rintamaa". Keskinäinen sopu on sille tärkeämpi kuin Mäntsälän juttuun syyllisten asettaminen jalkapuuhun, jota finanssipääoma ei ilmeisesti tahdo.

Ei ole suinkaan sattuma, että sosialidemokraattinen lehdistö kulkee tuossa parranpärinässä (syyllisten "hakemisessa") etunokassa, sen rooli edellytyttää sitä. Se vätystääkin, kuten m.m. tunnettn ohrana-pakinoitsija Sasu Punanen Suomen Sosialidemokraatissa 4/V-32 esim. näin: "Miten Mäntsälän kapinan tutkiminen edistyy on tietymätöntä. Useampaan viikkoon ei siitä ole kuulunut mitään." Maalaisliiton **paikallislehdet** myös puhuvat kapinasta ja kapinallisten saattamisesta oikeudelliseen rangaistukseen, m.m. väittäen, että kapinan tarkoituksena olisi ollut "hallitusmuotomme kumoaminen diktatuurin tiellä", jonka pernsteeksi mainitaan kokoomuslapualaisten Mäntsälä-jutun aikainen vaatimus: "on saatava hallitus, joka nojaa isänmaallisten kansanainesten kannatukseen". Maalaisliittolainen "Turunmaa"-lehden kirjoittaja, josta edellämainitut lainaukset on tehty, kuitenkin itsekin epäilee väitteensä poliittista vaikuttavuutta, sillä samassa hengenvedossa kirjoittaja, sanoo, että sen "näki koko kansa ja puhuu siitä (kapinasta ja hallitusmuodon kumoamisesta) hallitusta ja arkkipiispaa myöten, **mutta ihan varmaa se ei kai niin kauan ole, kun eräät kokoomusedustajat tätä epäilevät"**. (Alleviivaus meidän). Ja kokoomuspuolueen pääjohtajat sitä eivät näe, eivätkä tule näkemään. Mäntsälän jutussa ne näkevät korkeintaan vähäistä "liikehtimistä" jonka senkin oli aikaansaanut viranomaisten taitamattomuus. Sellainen oli kokoomuspuolueen asenne eduskunnassa huhtikuun lopussa, ja siihen näkyy tyytyvän hallituskin, sillä se toimii kokoomuksen johdon alaisena huolimatta siitä, että kokoomuspuolueella ei hallituksessa vielä olekaan näkyvää enemmistöä.

Että Mäntsälän juttu katsotaan johta-

valla porvarillisella taholla ja hallituksen puolesta loppuun selvitetyksi, siitä on osotuksena toukok. alkupäivinä kokoomuspuolueen Vaasa-lehden ilmoitus, jossa sanotaan: "Mitä tutkimuksissa on ilmi tullut, sitä ei ole vielä julkaistu, mutta kerrotaan, jotta mitään vallankaappaushankkeita ei ole todettu, joten Mäntsälän tapaus on käsiteltävä pelkkänä kapinana tai paremminkin aseellisena mielenosoitusfarssina." Maalaisliiton päälehdet Suomenmaa ja Ilkka ovatkin jo pitemmän ajan puhuneet "isänmaallisesta yhteisrintamasta" keskinäisen sovun aikaansaamiseksi. Huomattava on myös, että maalaisliiton taholta on ilmoitettu, ettei se ole erinäisillä pulaliikkeen vaatimusten johdosta tekemillään lakiehdotuksilla totta tarkoittanutkaan. "Isänmaallista yhteisrintamaa" rakentaessaan selittävät näet maalaisliiton eräät lehdet lakiesitykset tehdyiksi vain toisten puolueiden koettelemiseksi. Kun siis pulaliike porvariston manöveerauksen johdosta on toistaiseksi taltutettu, pulaliike, johon on osallistunut ei vain varakkaat talonpojat, kuten viime kerralla mainitsimme, vaan myös keskivarakkaita ja köyhiäkin, katsoo maalaisliitto ajan tulleen ilmoittaa "hoipertelunsa" syistä, selittää se pulaliikkeen aiheuttaman paineen edessä tekemäkseen taktilliseksi perääntymiseksi

Kokoomuspuolue tuntee asemansa lujaksi. Puolueen päälehti Uusi Suomi alleviivaakin esim. sitä, että kokoomuspuolue" ei ole mukana siinä kuorossa, jonka sosialistinen ja porvarillisen vasemmiston lehdistö on nostanut Lapuan liikettä vastaan kokonaisuudessaan". Lapuanliike onkin jo jälleen nostettu jaloilleen ja on (ulkonaisesti vanhoissa kirkkovaatteissa) laillisesti toiminnassa samoinkuin rintamamiesten liittokin. Ne täyttävät omia tehtäviänsä tahoillaan keräten kannattajia fasistisen porvariston terroripolitiikan taakse. Ei voi olla mainitsematta, että sotatorven toitotus Neuvostoliittoa vastaan on viime aikoina kiihtynyt.

Kuinka oikein onkaan SKP sanonut Suomen fasistisesta yhteisrintamasta lausuessaan, että porvariston leirissä esiintyy koko joukko sisäisiä ristiriitoja, rakoilemisia sekä vanhoja ja uusia ryhmityksiä, johtuen ne osaksi etujen ristiriidoista, osaksi siitä, että porvaristo tarvitsee useita eri puolueita ja muita eri järjestöjä, joiden kunkin on esiinnyttävä jonkun verran eri tavalla, voidakseen kerätä eri kansankerrosten kannatusta (kokoomuspuolue, lapualaiset, aitosuomalaiset, ruotsalainen puolue, maalaisliitto, "edistysmieliset", sosialidemokratia, "vapaa työväenliitto" jne). Aivan yhtenäiseksi porvariston rintama ei voikaan koskaan muuttua sisäisesti. Se on yhtenäinen ainoastaan taistelussaan vallankumousliikettä vastaan. Sen sisäisillä rakoiluilla ja sen eri ryhmäin välisillä liittoutumisilla ja kahnauksilla ei ole sitä merkitystä, että porvarillinen luokkavalta koskaan noihin ristiriitoihin hajoaisi, ellei työväenluokka, yhdessä riistetyn talonpoikaiston kanssa, sitä kukistaisi.

Tämän arvion on näiden päiväin käytäntö Suomessa jälleen vahvistanut ei vain Mäntsälän "kapinaan" nähden, vaan myös toukokuun 1 päivän tapahtumiin nähden. Päivälehdet ovat jo kertoneet, että Turussa toukokuun 1 päivänä esiintyivät vallankumoukselliset työläiset tuodakseen julki työväen tahdon. Työväellä ei ole sananvapautta fasisti-Suomessa, se on siitä riistetty kuten kokoontumisvapauskin ja muut demokraattiset oikeudet. Saadakseen äänensä kuuluville on työväen tosiasiallisesti taisteltava sana- ja kokoontumisvapautensa puolesta fasistista väkivaltaa vastaan. Suomen vallankumouksellisen työväen oli myöskin toukokuun 1 päivänä tarkastettava taisterivejään fyysillisessä taistelussa fasistiväkivallan edustajia vastaan, jotka sen suun tahtovat sitoa ja estää vallankumouksellisen työväen toiminnan itsensä ja luokkansa vapauttamiseksi pääoman ikeestä ja porvariston diktatuurista, luodakseen todellisen vapauden proletariaatin diktatuurin avulla. Näin oli toukokuun 1 päivänä Turussakin. Kun rohkeat työläiset ja työläisnaiset yrittivät yhteislausunnalla ja vallankumouksellisia lauluja laulaen tulkita työväen tahtoa, niin poliisi hyökkäsi heti kalikoineen näiden työläisten kimppuun. Mutta poliisin raakaa hyökkäystä torjumaan asettuivat työ-

läiset vastarintaan ja poliisien iskuihin annettiin vastaiskuja.

Työväen mielialaa on varmaan Turun tapaus nostattanut, olihan se lujana vastalauseena fasistikomentoa vastaan.

Mutta sosialidemokratia, joka on porvariston yhteiskunnallinen päätuki, kuten Kommunistinen internationale on osoittanut, on jälleen tässäkin tapauksessa kirkkaasti sen osottanut. Turun työläisten vappuesiintymisen jälkijutut valaisevat sitä. Tapaus on saanut sosialifasistit näyttämään entistä selvemmin sisuspuolensa ja todellisen luonteensa. Yhdessä kuorossa muun fasistirintaman kanssa pauhaavat sosialifasistit vallankumouksellista työväkeä vastaan. Kas näin sanoo ja neuvoo Suomen Sosialidemokraatti (3/V—32) pääkirjoituksen paikalla omiaan taisteluun vallankumouksellisia työläisiä vastaan:

"Vastaisuuden varalta on syytä tapauksesta ottaa hiukan opetusta. On ensinnäkin todettava, että järjestäjien puolelta ei oltu valittu tilaisuuteen järjestysmiehiä. Vaikkapa poliisivoimia olisi ollut riittävästikin, niin sittenkin olisi järjestysmiesten asettaminen ollut paikallaan, sillä järjestyneen työväen juhlissa pitää kyetä ylläpitämään järjestystä ominkin voimin. Järjestysmiesten asiana olisi ollut eri tahoilla juhlakenttää heti alussa rivakasti puuttua asiaan, estää laulut ja välihuudot y.m. häiriön teko, sekä poistaa juhlapaikalta häiriön tekijät ja luovuttaa heidät järjestysvallalle. Virheellisesti meneteltiin siinäkin, että annettiin provokaattorien pahoinpidellä järjestysvallan edustajia. Tämän olisivat muutamat rohkeaotteiset miehet kyenneet estämään, jos heti alussa olisi puututtu asiaan. Järjestysvaltaa ei sellaisessa tapauksessa kuin Turussa nyt sattui saa jättää yksin suoriutumaan koko metelistä, varsinkaan silloin, kun heitä saattaa tilapäisesti olla riittämättömästi. Asia tietysti muttuu, jos järjestysvalta hallitsee tilanteen minkäänlaista apua tarvitsematta. Mutta siinäkin tapauksessa se tarvitsee moraalista tukea toimenpiteilleen suoranaisten järjestyshäiriöiden estämiseksi."

Taitavatko sosialifasistit selvemmin sanoa osaansa ja tehtäväänsä. Työläisten täytyy tästä nähdä, minkälainen vastavallankumouksellinen rooli sosialifasismilla on ja miten se sitä fasistirintamassa toteuttaa ja täyttää, kun tosi eteen tulee ja joukkojen pettämiseksi tarkoitettu suunsoitto ja vasemmistolainen fraseologia loppuu.

Mutta otettakoon vielä saman lehden pakinoitsijan Sasu Punasen kirjotuksesta (4/V—32) myös pieni näyte siitä kypsyysasteesta, jolle Suomen sosialidemokratia on ehtinyt.

Kun porvarilliset lehdet vaativat, että sosialifasistien olisi ollut Turussa toukok. 1 päivänä asetuttava voimatoimenpitein itseään puolustavia kommunisteja vastaan, niin Sasu vaatii sitä varten oikein tuliaseita noskeille, sillä ei ne tahdo "paljain käsin" siihen ryhtyä. Sasu kirjoittaa:

"Suostukoot he (porvarit) siihen, että meikäläisille, perustuslaissa turvattuja kansalaisvapauksia käyttäessään, annetaan valtion asevarastoista 'kättä pitempää", esim. kiväärikepit järjestysmiehille ja suurempia tilaisuuksia varten voisimme perustaa järjestyskomppanioitakin. Meilläkin on jo sotaopin saanutta väkeä. Sitten saisitte nähdä, että sosialidemokraatit kukistavat kapinan, joko verettömästä tai vaikka pienen tipan vertakin vuodattaen, miten vain asia vaatii."

Selvästi sanottu, vai miten. Fasistirintaman huutoon on heti sosialidemokraattinen kaiku vastannut, kuten kaiku vastaa. Kaikki tämä osottaa, että fasistiporvaristo nojautuu sosialidemokratian aktiiviseen kannatukseen taistellessaan vallankumouksellista työväkeä ja työtätekeviä vastaan. Fasismi ei saavuta ratkaisevia voittoja ilman sosialidemokratian kannatusta. Mutta yhtä vähän voi sosialidemokratia saavuttaa ratkaisevia tuloksia, ellei se saa kannatusta fasistiselta porvaristolta. Ne siis eivät kiellä, vaan täydentävät toisiaan. Ja mitä syvemmäksi kehittyy luokka luokkaa vastaan taistelu, mitä aktiivisemmin taistelevat työläiset ja riistetyt talonpojat sortajiaan vastaan, sitä julkeampia keinoja käyttäen hyökkää myöskin sosialifasismi proletariaattia vastaan kapitalistisen rosvojärjestelmän puolesta.

L—a.

Uudesta maatalousverosta, viljanhankinnasta ja kollektiivitalouksien kaupasta

(Jatkoa siv. 462).

X

Suuren taloudellispoliittisen merkityksen omaa myöskin Neuvostoliiton kansankomissaarien neuvoston ja NKP(b):n KK:n päätös karjanhankintasuunnitelmasta ja kollektiivitalouksien, kollektivistien ja työtätekevien yksityistalonpoikain lihakaupasta, jonka päätöksen niinikään julkaisemme lehtemme tässä numerossa.

Päätöksen bolshevistinen käytäntöön saattaminen tulee voimistamaan kaupunkien lihavarustelua. Kysymyksen ydin on kollektiivitalouksien ja kollektivistien taloudellisen oma-alotteisuuden laajassa kehittämisessä eri karja- ja siipikarjalajien kasvattamisen alalla.

Lujittaakseen ja edelleen kehittääkseen kollektiivitalouksien arttelimuotoa, voimistuttaakseen kollektivistien alotteellisuutta viljantuotannon alalla ja nopeuttaakseen tavaravaihtoa puolue esitti tunnuksen kollektiivitalouksien viljakaupan laajentamisesta. Päätöksellä karjanhankintasuunnitelmasta ja lihakaupasta on sama tarkoitus.

Karjanhankintaa koskeva päätös asettaa alimmille puoluejärjestöille vastuunalaisia tehtäviä. Puoluejärjestöjen ensimmäisenä tehtävänä on taata karjanhankintasuunnitelman täyttyminen. Suunnitelman huomattava alentaminen luo erikoisen suotuisat edellytykset karjanhankintakamppailun mallikelpoiseksi järjestämiselle. On välttämättömästi selitettävä kollektiivitalouksille, kollektivisteille ja yksityisille talonpojille, että vain keskitetyn karjanhankintasuunnitelman säännöllinen täyttäminen antaa mahdollisuuden karjan ja lihan vapaaseen myyntiin.

Samanaikaisesti täytyy pelloilla, prikaadeissa ja erikoisesti naisten kokouksissa kehittää laaja joukkotyö k.o. päätöksen selvittämiseksi siltä kannalta, mikä merkitys sillä on kollektiivitalouksien, kollektivistien ja yksityistalonpoikain taloudellisen oma-alotteisuuden kohottamiseen nähden karjanhoidon kaikinpuolisen kehittämisen ja laajentamisen alalla.

Tämän päätöksen nopea ja selvä tiedoksisaattaminen maaseudun työtätekeville joukoille ei ainoastaan edistä karjanhoidon voimistumista, vaan myöskin jouduttaa kylvötöiden vauhtia ja voimistaa työtä karjanhoidon rehuperustan luomisen alalla.

Asiain itsestäänmenoon luottaen ei päätöstä voida käytännössä toteuttaa. Tarvitaan päättävää taistelua tuhoutuvan kulakiston yrityksiä vastaan vaarantaa karjanhoitoproleemin ratkaisu, hajoittaa kollektiivitaloudet. On torjuttava alistujat ja vaikertelijat, jotka eivät ymmärrä tai eivät halua ymmärtää tämän päätöksen syvää poliittista ajatusta ja taloudellista merkitystä. Torjuessaan oikeistovaaran, joka on tässä etapissa päävaara, paikallisten puoluejärjestöjen ei tule heikentää taistelua "vasemmistolaisia" hallinnollisintoiluja ja vääristelyjä vastaan karjanhoitoprobleemin ratkaisussa.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Tekn. toim. P. Notko.

„KIRJA“ № 174 Jätetty kirjapainoon 11/V Kirj. painettavaksi 23/V

Ленгорлит № 43493. 3 п. л. 41210 зн. на п/л пл. шр. кег. 10. Ф. 6. 82x110
Заказ 1127. Тираж. 2380 экз.

Типография „Кирьяпая“, Харьковская 9.

VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJAN
LENINGRADIN OSASTON

KUSTANNUKSELLA ILMESTYVÄT VUOTENA 1932 ALLAMAINITUT

SANOMA- JA AIKAKAUSLEHDET

	Ilmestyy	Tilaushinta				Irto-numerot
		1 kk.	3 kk.	6 kk.	12 kk.	
LEHDET						
1. Vapaus	5 kert. 6:ssa päiv.	1:—	3:—	6:—	12:—	—:5
2. Nuori Kaarti	2 kert. 6:ssa päiv.	—:50	1:50	3:—	6:—	—:5
AIKAKAUSJULKAISUT						
3. Neuvostonainen	2 kert. kuuk.	—:20	—:60	1:20	2:40	—:10
4. Valistustyö	"	—:80	2:40	4:80	9:60	—:40
5. Kommunisti	"	1:—	3:—	6:—	12:—	—:50
6. Kollektivisti	"	—:30	—:90	1:80	3:60	—:15
7. Puna-Vartio	"	—:30	—:90	1:80	3:60	—:15
8. Rintama	"	—:20	—:60	1:20	2:40	—:10
9. Tietoa ja tekniikkaa . . .	"	—:30	—:90	1:80	3:60	—:15
10. Moukari	"	—:50	1:50	8:00	6:—	—:25
11. Kipinä	3 kert. kuuk.	—:25	—:75	1:50	3:—	—:10
12. Kirja	1 kert. kuuk.	—:10	—:30	—:90	1:80	—:10

Jokaisen edellämainitun lehden tilaukset on jätettävä postiin tai Kirjan konttooriin jokaisen kuukauden 23 p:ään mennessä.

Kirjan levitysosasto.

Hinta 50 kop.

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ“
ЛЕНИНГРАДСКОЕ ОТДЕЛЕНИЕ 1932